

ในรอบหลายปี

“ไอ้ทองของพ่อมันหล่อจริง ๆ โว้ย”

ชายหนุ่มร่างแกร่งอู้ม ‘ลูกชายสุดที่รัก’ มายืนทับบนหน้าขา ขณะนั่งอยู่ตรงเก้าอี้ไม้หน้าบ้านพลางเอื้อมมือลูบเส้นขนยาวสะอาด สีน้ำตาลทองผสมดำที่ผ่านการดูแลด้วยความตั้งใจเป็นอย่างดี

‘ไอ้ทอง’ คือไอ้ชนตัวผู้ที่รู้ปغامสมกับคำในตำราโบราณ เขาได้รับมันมาจากลูกหนี้คนหนึ่งที่จนตรอก หมดเงินจากการพนันจนต้องขายทรัพย์สินทุกอย่าง ทั้งขายบ้านขายรถ รวมถึงขายไก่หลายตัวด้วย ซึ่งเขาก็แบ่งให้พวกลูกน้องเอาไปจัดการกันตามอัธยาศัย แต่ดันมีลูกเจี๊ยบอยู่ตัวหนึ่งที่เขารู้สึกถูกชะตาจนทอดทิ้งมันไม่ลง เลยตัดสินใจเลี้ยงดูฟุ่มเฟือยจนเติบโตใหญ่ และกลายมาเป็นเจ้าดวงใจจนถึงทุกวันนี้

ไอ้ทองมีลักษณะโครงสร้างดี สัดส่วนทะมัดทะแมงแตกต่างจากไก่ทั่วไป ไบหน้าของมันแหลมเกลี้ยงเกลาแบบหน้านกยูง ดวงตาเปล่งประกายสดใส ปลายปากงุ้มไม่ยาวไม่สั้นเกินไป ยามชุกคอหรือ

ย่างเท้าจะเผยความสง่างามเป็นเอกลักษณ์ มีหน้าซำยังมีเกล็ด
พิฆาตสำหรับการต่อสู้อีกด้วย ตอนนี้นั้นกำลังอยู่ในช่วงวัยหนุ่ม
พร้อมต่อการออกศึกได้ทุกเมื่อ

“เดี๋ยวพ่อจะพาเอ็งไปลงสนามอีก ฝีมือดีอย่างเอ็งไม่เคย
ทำให้พ่อผิดหวังอยู่แล้ว”

ไอ้ทองกระพือปีกน้อมรับ มันแล่นรู้และเข้าใจภาษามนุษย์ที่
เจ้าของสื่อสารทุกคำ แม้การลงสนามแข่งจะมีความเสี่ยง แต่ขั้นชื่อ
ว่าเป็นไก่ชนก็ต้องพุ่งชนคู่กรณีสถานเดียว

“ແ່แล้วลูกพี่!”

เสียงโหวกเหวกโวยวายดังลั่นส่งผลให้ชายหนุ่มสะดุ้งโหยง
เกือบล้มลุกซบที่เพิ่งจะยกแก้วขึ้นดื่ม ส่วนเจ้าลูกชายบนตักก็
กระโดดหนีลงพื้น เขาจึงปรายตาไปมองหน้าลูกน้องตัวดีอย่างไม่สบ
อารมณ์ ภูถึงกับขนหัวลุกริบฉิกยิ้มเจื่อนเป็นการกลบเกลื่อนความ
หวาดกลัว เพราะใคร ๆ ในพระนครต่างก็รู้จักันดีว่าเจ้าของฉายา
‘กระทิงเผ่น’ เป็นอย่างไร

“มีอะไรวะ!”

มือหนากระแทกแก้วเปล่าลงบนโต๊ะ เร็วคิ้วเข้มคลายออก
จากกันเล็กน้อยคล้ายไม่ยากตำหนิพฤติกรรมของลูกน้องคนสนิท
หากมันไม่พบเจอเหตุด่วนจริง ๆ คงไม่รีบวิ่งหน้าตั้งมาหาเขาเป็นแน่

ท่ามกลางสถานการณ์บ้านเมืองที่อยู่ในช่วงซุลมุนวุ่นวาย เห็น
ที่ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์จะปกป้องดูแลประชาชนไม่หวาดไม่ไหว เมื่อ
ผู้คนเริ่มผันตัวเข้าสู่วงการอันตรายมากขึ้น เหล่าชาวบ้านตาดำ ๆ ที่
หาเข้ากินค่าต่างได้รับความเดือดร้อน ฉะนั้นกลุ่มนักเลงตีบางส่วน
ที่ยังยึดมั่นหลักคุณธรรมจึงต้องออกโรงประจันหน้าแทน

แต่ทำไมต้องมีเรื่องวันนี้ด้วยวะ คนจะพักผ่อน

กระทั่งอายุยี่สิบหกปี เริ่มเข้าสู่วงการนักแสดงตั้งแต่ยังเยาว์วัย ตามพี่ชายอย่างอินทรี แต่โชคไม่ดี...อีกสี่ปีให้หลังพี่ชายดันถูกคู่ริ ใช้อาวุธปลายแหลมแทงเข้ากลางอกจนเสียชีวิตคาที่ เขาจึงต้องก้าว ขึ้นเป็นหัวหน้าแก๊งแทนตอนอายุสิบเก้าปีด้วยความจำยอม รวมถึง ควบคุมดูแลงานเก่าที่ยังสะสางไม่เสร็จ ไม่ว่าจะเป็นคุมบ่อนการพนัน ของพวกคนรวย คุมช่องโศภณีตามการวานจ้าง หรือแม้แต่ธุรกิจ สีเทาอื่น ๆ ที่สามารถแลกเปลี่ยนเป็นเงินได้ เขาก็ผ่านมาหมดแล้ว ตามเส้นทางสายมืดที่พี่ชายปูทางให้ โดยมีทรัพย์สินเก่าเสริมฐานะ ให้ดูมั่นคงและใหญ่โตกว่าอสังหาริมทรัพย์กลุ่มอื่น

แม้จะถือคติว่าไม่คิดหาเรื่องสร้างความเดือดร้อนให้ใครก่อน แต่ก็ไม่วายต้องพบเรื่องวุ่นวายทุกวี่ทุกวัน

“มะ...มีไอ้พวกนอกคอกมาทำร้ายแม่ค้าที่ตลาดตาใส้จ๊ะ”

“เรื่องแค่นี้พวกมึงจัดการเองไม่ได้หรือไงวะ”

“มันไม่ยอมหยุดจ๊ะพี่ ชินปล่อยไว้จะยิ่งสร้างความเสียหายให้ ตลาดเราได้นะจ๊ะ”

“สงสัยแม่จะวอนไม่กู!”

ถ้าอยู่กันอย่างสันติไม่ได้ ก็ต้องเจอสันตินุกุหน้อย

นัยน์ตาเรียวคมเหลือบมองอาวุธประจำกายคู่ใจที่วางอยู่บน โต๊ะ หยิบ ‘คมแฝก’ มาควงสะบัดเล่นอย่างคล่องแคล่ว ทุกจังหวะ สีลาท่าทางบ่งบอกถึงความชำนาญในการใช้มานาน และลื่นผ่าน สงครามยับเยินมาแล้ว ก่อนจะคลี่ยิ้มหวาน

สื่อถึงความ ‘หน้าหวานแต่ใจยักษ์’ จนยากจะคาดเดาความคิด

“ไอ้ทอง เฝ้าบ้านให้พ่อด้วย”

ภูเหลือบมองลูกรักของลูกพี่ที่ช่างกรายไปมาตรงหน้าบ้าน

ราวกับพร้อมปกป้องอาณาเขตของตนอย่างไร้ความเกรงกลัวตามคำสั่ง ทว่าตั้งแต่เกิดมาเขาก็เพิ่งเคยเห็นคนฝากบ้านไว้กับไถ่ไหนแหละ...

กระทั่งกระทั่งขี้อวดเตอร์ไรค์มายังตลาดตาไสพร้อมไปกับ ลูกน้องอีกสี่คนจึงพบว่าสถานการณ์กำลังซุลมุน เมื่อชาวบ้านต่างพากันกรีดร้องด้วยความตกใจกับการกระทำอันแสนอุกอาจของแก๊งอันธพาลนอกคอกที่สร้างความเสียหายให้แก่เหล่าค้าขาย จนไม่มีใครกล้ามาเดินจับจ่ายซื้อของ และรีบวิ่งหนีออกจากจุดเกิดเหตุเพราะกลัวโดนลูกหลง

“แม่งเอาเรื่องขนาดนี้เซียวหรือ”

“ไม่รู้พวกมันมาจากแก๊งไหน ถึงได้กล้ามาหยามหน้าเรา”

ลูกน้องคนสนิทอีกคนนามว่าชัยเอ่ยแสดงความคิดเห็น สงสัยจะมีเพียง ‘ลูกพี่’ คนเดียวที่สามารถสยบพวกมารผจญได้

กระทั่งคงไม่ไพล่บ่าหนาพลางสาวเท้าเข้าไปดูเหตุการณ์ข้างในตลาดอย่างไร้ความเกรงกลัว อยากจะเห็นหน้าพวกมันเสียมากกว่า กล้าดีอย่างไรถึงได้มาพังตลาดแห่งนี้จนข้าวของและทะเล่แฝงลอยลัมระเนระนาด มิหนำซ้ำพ่อค้าแม่ค้ายังต้องเสี่ยงอันตรายกับภัยความไม่สงบอีก

“เฮ้ย!”

เสียงทุ้มร้องเรียกให้คู่กรณีรู้สึกตัว ชายฉกรรจ์สองคนหันมามองหน้าด้วยท่าทางเอาเรื่อง แม้จะรู้จักชื่อเสียงของกระทั่งเผ่นอยู่แล้ว แต่ด้วยบุคลิกยั่มหวานเช่นนี้จึงมักโดนดูถูกฝีมือมากกว่าจะมองว่าน่าเกรงขาม

“เราเคยรู้จักกันมาก่อนไหม”

“มึงไม่รู้จักกู แต่กูรู้จักมึง”

“อ้อ กูก็ดังเหมือนกันนะเนี่ย”

กระตังคะลั่นชนกระฟุ้งแก้มขณะหวดไม้คมแฝกจนเกิดเสียงปะทะสายลม เล็งเห็นแววตาประหม่าจากคู้กรณีย่างเด่นชัด พวกมันคงไม่คิดว่าจะมาประจันหน้ากับเขาตรง ๆ นอกจากมีเหตุผลสักอย่างทำให้ต้องมาเยื่อนตลาดตาใส ฉะนั้นจึงไม่ควรรีบร้อนเอาความขอเจรจากันก่อน

“แล้วพวกมึงมาหาเรื่องใครในตลาดกู”

“กูไม่ได้มาหาเรื่องใคร แค่มาทวงหนี้”

“ทวงหนี้? จากใครวะ”

“อี้แกนี่ไง”

คนฟังเลิกคิ้วสงสัย ชะโงกหน้ามองไปทางด้านหลังชายฉกรรจ์พบว่ามิหญิงชราคนหนึ่งนั่งขาพับกอดอยู่บนพื้นในสภาพเจ็บข้อเท้า เศษซากขนมหวานกระจัดกระจายและเทะกองอยู่รอบกาย คล้ายถูกพวกมันกวาดทิ้งอย่างไม่ยติ ไม่นึกถึงจิตใจของหล่อนที่ใช้เวลานานในการจัดเตรียมวัตถุดิบเพื่อนำมาขาย

กระตังรู้สึกโมโหขึ้นมาทันที เพราะเขาเป็นพวกเห็นใจเด็กสตรี และคนชราเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ไม่นิยมส่งเสริมให้ใช้ความรุนแรงกับบุคคลสามประเภทนี้ ก่อนจะสาวเท้าเข้าไปใกล้คู้กรณีย์แล้วจับจ้องเป็นเชิงหมายหัว

“พวกมึงทำร้ายคนแก่หรือ”

“แค่ปลักเบา ๆ จะเจ็บห่าอะไรวะ”

“ใช่ อีก็อย่าง... อี้แกนี่เป็นหนี้ลูกพี่พวกกูอยู่ด้วย ผัดจ่ายดอกมาหลายวันแล้ว มาทวงที่ไรก็บอกไม่มี ๆ ตลอด แล้วเอาเงินจากไหนมาซื้อของทำขายได้ล่ะวะ”

“แม่งเบี้ยวหนี้ลูกพี่กู สมควรแล้วที่ต้องเจออย่างนี้”

มือหนากำด้ามไม้คมแฝกแน่นพลางยิ้มมุมปากจนชายฉกรรจ์
แก้มนอกคอกคิดว่ากระตึงเห็นด้วย แต่หาฐู้ไม่ว่าวินาทีต่อมากลับถูก
จูโจมด้วยอาวุธประจำกายอย่างไม่ทันตั้งตัว

พล้ก! พล้ก!

“โธ้ย!”

กระตึงใช้ด้ามไม้ยาวพาดเข้ากลางช่วงท้องของพวกมันอย่าง
แรงจนขดตัวอเป็นกู่ แม้จะเจ็บปวด แต่วิถีชีวิตของนักเลงย่อม
แข็งแรงแรงมากกว่านั้น เพราะยังสามารถลุกยืนจ้องตาประสานกับ
กระตึงอย่างทำทหายได้

“พวกกระยำที่กล้าทำร้ายคนแก่ สมควรโดนไม้กุ่มมากกว่าวะ”

“มะ...มึง!” ชายผิวเข้มชี้หน้าด้วยโทสะ ก่อนหันไปหาเพื่อน
ข้างกายเป็นเชิงบอกให้รวมพลังกัน “เฮ้ย เล่นเม่งเลย”

“แล้วพวกมึงจะรู้ว่าคิดผิดที่มาหาเรื่องกูถึงถิ่น”

กระตึงโปรดปรานช่วงเวลาถูกรุกต้อนเสียจริง นอกจากจะ
สนุกกับการควงคมแฝกแล้ว ยังแสดงอิทธิฤทธิ์ความเก่งกาจให้คูกรณี
ได้เห็นอีกว่าเขาไม่ได้มีดีแค่หน้าตาหรือรอยยิ้ม ทว่าฝีมือการต่อสู้ก็
ไม่เคยเป็นสองรองใคร ฉะนั้นอย่ามาตดตืนกันเพียงภายนอก หาก
ได้รู้จักภายในเมื่อไรจะหนาวไส้ไม่เลิก

พล้ก! ตู้บ! อัก!

อาการเจ็บปวดโอดแล่นทั่วสรรพางค์กายจนเกรงว่าจะเอา
ชีวิตรอดกลับไปหาลูกพี่แก้มตนเองไม่ไหว ชายฉกรรจ์สองคนไม่อาจ
ต่อกรกับกระตึงเพียงคนเดียวได้ ทักษะการเคลื่อนไหวของคมแฝก
แสนว่องไวจนพวกมันซึกมีดออกมาสู้ไม่ทัน แค่จะปล่อยหมัดหนัก ๆ
ก็ยิ่งปะทะกับสายลมแทน

สรุปงานนี้กระตึงลุยเดี่ยวคนเดียวอย่างสบาย ๆ ไม่รู้จะหอบ

ลูกน้องมาด้วยทำซากอะไร

“ละ...ถอยก่อน”

“แล้วเงินค่าดอกล่ะวะ”

“ไว้ค่อยมาทวงทีหลัง ถ้ายังไม่อยากตายก็หนีก่อนเหอะวะ”

ชายฉกรรจ์ปริศนาทักก่อนจะตัดสินใจรามือชั่วคราว กระทั่งมั่นใจว่าหากลูกพี่ของพวกเขาเรื่องนี้เข้าคงไม่มีทางปล่อยผ่านไปง่ายๆ แน่ อย่างน้อยต้องส่งคนมาดักเล่นงานเขา หรือไม่ก็ลอบทำร้ายลูกน้องคนใกล้ชิดของเขา

“ฝากบอกลูกพี่มึงด้วยนะว่า...”

กลีบปากหยักเอ่ยคำหยาบคายแบบไม่ออกเสียง พร้อมกับยกนิ้วกลางชูเป็นการส่งท้าย สร้างความเจ็บใจให้ชายฉกรรจ์ทั้งสอง จนต้องรีบวิ่งคาบข้าวกลับไปฟ้องลูกพี่แก๊งของตน

เมื่อเสร็จสิ้นความวุ่นวายกระต๊องจึงหันมาปรายตามองลูกน้องอีกสี่คนที่ยืนมองด้วยแววตาประทับใจ สวนทางกับเขาที่พนลมหายใจออกมาอย่างเห็น้อยหน้า

“มากก็เป็นภาระไอ้โง่! ไปทำความสะอาดด้วย”

“จ๊ะพี่”

ภูขานตอบพลางกระแซะไหล่เพื่อนเบา ๆ เพื่อทำตามคำสั่งของลูกพี่อย่างว่าง่าย กระต๊องจึงถือโอกาสนี้เข้าไปช่วยดูแลความปลอดภัยให้หญิงชรา แม้ภาพลักษณ์ภายนอกเมื่อครู่จะดูขัดแย้งกับจิตใจ ทว่าเขาก็มีเพียงความปรารถนาดีอยากมอบให้เท่านั้น

“ยายจ๊ะ เจ็บมากไหม”

“จะ...เจ็บอยู่ลูก ลูกไม่ไหวเลย”

“เดี๋ยวฉันช่วยนะจ๊ะ”

“ขอบใจมากนะลูก”

กระทิงช่วยประคองร่างผอมบอบบางของหญิงชราให้ลุกจากพื้นสกปรก ยามนี้บรรดาลูกน้องกำลังช่วยกันเก็บกวาดข้าวของให้อยู่ ไม่เกินวันพรุ่งนี้ทั่วบริเวณน่าจะสะอาดสะอ้านพร้อมกลับมาตั้งแผงขายของอีกครั้ง แต่สภาพร่างกายของหล่อนต่างหากที่ไม่รู้จักเดินทางมาไหวหรือเปล่า

ไอ้พวกเวรนั่นก็ใจบาปเหลือเกิน คนเฒ่าคนแก่ยังกล้าทำร้ายได้ลงคอ

“ยายชื่ออะไร แล้วรู้จักฉันไหม”

“ยายชื่อ**ผ่อง** เอ็งคงเป็นนักแสดงเหมือนกันสิท่า”

“ฉันชื่อกระทิงเป็นเจ้าของตลาดจ๊ะ ปกติฉันจะใช้ลูกน้องมาเก็บค่าเช่าแผง ยายคงไม่เคยเห็นฉันละสิ”

“ไม่เคยเห็นเลย” หญิงชราส่ายหน้าพลงหันไปมองเศษซากขนมหวานที่ตั้งใจทำมาขาย “เฮ้อ ข้าวของละเทะหมด แล้วจะหาเงินจากไหนไปใช้หน้พวกมันกัน”

หล่อนรู้สึกหมดความหวัง คิดว่าการทำขนมหวานสูตรดั้งเดิมมาขายในแต่ละวันจะสามารถหาเงินมาใช้จ่ายได้เพียงพอ อย่างน้อยๆ ก็ไม่ต้องไปกู้หนี้ยืมสินมาผิดใช้เหมือนทุกวันนี้ ทว่าค่าดอกเบี้ยยจากการกู้เงินนอกระบบครั้งล่าสุด เห็นที่เจ้าหนี้จะโหดมากกว่าเจ้าอื่น ไม่มีการประนีประนอมเห็นใจ นอกจากต้องจ่ายเงินตามกำหนดเท่านั้น หากไม่จ่ายก็จะโดนทำร้ายและทำลายข้าวของเป็นการข่มขู่ให้หวาดผวา หล่อนจึงคิดไม่ตกว่าจะแก้ไขปัญหาค้างนี้ได้อย่างไรดี

“เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วง ตอนนี้อยากกลับบ้านก่อนดีกว่า เดี่ยวพวกฉันเก็บของตรงนี้ให้เอง”

“ขอบใจเอ็งมากนะ”

ยายผ่องรู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจของชายหนุ่มคนนี้ แม้จะเป็นนักเลงเหมือนกัน แต่จิตใจกลับดีงามมีเมตตากว่าชายฉกรรจ์พวกนั้นเป็นไหนๆ ก่อนจะเริ่มรู้สึกปวดหนึบตรงข้อเท้า จึงถูกผู้หวังดีช่วยประคองให้ก้าวเดินหมายจะพาออกจากตลาดและจะไปส่งที่บ้าน ทว่าจู่ๆ กลับมีแรงมหาศาลผลักร่างแกร่งของกระต๊องจนล้มสะโพกกระแทกกับพื้นปูน

“ทำอะไรรึนะ!”

พลัก! ตู้บ!

“โธ้ย! ตูตูกู!”

ชายหนุ่มร้องลั่นด้วยความเจ็บปวดพลางยกมือลูบสะโพกแกร่ง จากใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มพลันแปรเปลี่ยนเป็นขมวดคิ้ว ผูกปมแน่น มองไปยังใครอีกคนที่ไม่รู้โผล่มาจากไหน ถึงรีบเข้าไปประคองหญิงชราแทนตน

“ฉิบหายแล้วไง กล้าดียังไงมาผลักลูกพี่วะ!”

“นั่นดิ ไม่รู้เหรอรว่าลูกพี่เป็นใคร เตียวได้ตายคาไม้คมแฝกหรือไอ้หนู!”

ไอ้หนู! หาได้สนใจคำพูดของพวกนักเลงไม่ แม้ลึกลับๆ จะหวาดกลัวและไม่อยากข้องเกี่ยวอะไรด้วย ยิ่งเห็นว่ามาใกล้ขีดขยายของตน ก็ยิ่งพร้อมออกโรงปกป้อง เพราะคนพวกนี้มีแต่จะสร้างปัญหาความวุ่นวายให้คนอื่นไม่จบสิ้น แคยกกลุ่มตีกันเองยังพานเดือดร้อนไปทั่ว ไม่รู้ว่าเมื่อไรตำรวจจะกำราบให้สิ้นซากเสียที

“ยะ...ยายเป็นอะไรมากไหมจ๊ะ”

“ยายไม่เป็นไรแล้วลูก”

“แล้วเขาทำอะไรยาย”

‘เขา’ ยังนั่งจุ่มปึกอยู่บนพื้นในสภาพหน้าหงิกงอ จับจ้องแผ่น

หลังบางของชายปริศนาที่คาดว่าจะเป็นหลานของยายผ่อง ทว่ายังไม่ทันเห็นหน้าตาชัด ๆ ว่าเป็นใคร เพราะกำลังงุนงับกับเหตุการณ์ที่เป็นฝ่ายถูกกระทำอยู่

กระทั่งแผ่นถูกผลักจนล้มก้นกระแทกพื้น...รู้ถึงไหนอายุไปถึงนั้น!

“ทำไมข้าวของที่ร้านเราเป็นแบบนี้ บอกแสนมาสิ ไร่บ้านี่มันทำอะไรยาย”

“เขาไม่...”

“กูไม่ใช่คนทำ”

หญิงชรายังไม่ทันตอบ หัวหน้าแก๊งอันธพาลฝั่งพระนครก็รีบลุกขึ้นยื่นประจันหน้าพร้อมคำตอบแจ่มแจ้ง หลานชายของยายผ่องหมุนตัวมาสบตาประสาน จากบรรยากาศอึมครึมพลันแปรเปลี่ยนเป็นความคุ่นเคยทันใด เพราะกระซิบจตุฉานยันต์ตากลมแสนเศร้าคู่นี้ ได้ดีว่าเคยพบกันมาก่อน และเคยเป็นคนสำคัญของใจเขา ณ ช่วงเวลาหนึ่ง

“กระซิบ”

“แสนรัก”

ผู้ที่เคยเป็นรักแรกของชายอกสามศอกคนนี้ ไม่น่าเชื่อว่าโลกจะกลมจนได้กลับมาพบกันอีก

เหล่าลูกน้องแอบลุ่นอยู่ห่าง ๆว่าจะเกิดการประชันฝีมือกันอีกรอบหรือไม่ ทว่าพอเห็นแววตาของลูกพี่ที่รู้ทันที่ว่างคงไม่มีทางสร้างเรื่องรุนแรงเกิดขึ้น ต่อให้ลูกชายร่างบางงาใจผลักจนล้มอย่างชายหน้าก็ตามที่

“เกมพลิกวะ”

“สงสัยจะรู้จักกันมาก่อน”

“หรือว่าคนนี่คือคนที่ถูกพี่เคย...อู๊ย”

อยู่กับชัยสื่อสารกันทางสายตา ไม่กล้าปริปากเอ่ยเสียงดังจนทำให้ลูกพี่ได้ยิน เกรงว่าไม้คมแฝกจะถูกโยนมาฟาดกลางกบาล

กระทั่งลับสนเพียงไม่นานก่อนจะตั้งสติได้ จึงยกมือทำเอวโดยไม่ทันสังเกตว่าไม้คมแฝกร่วงอยู่บนพื้น และไม่คิดจะหยิบมาปิดเป้าคราบฝุ่นสกปรก จากอาวุธรักกลายเป็นสิ่งอยู่นอกสายตาทันทีที่ได้พบหน้าเพื่อนเก่าสมัยเรียน

“พลักมาได้ ดินะกูไม่ได้เป็นริดสีดวง ไม่งั้นแตกแน่”

“พะ...พูดบ้าอะไร”

“ก็เจ็บไงวะ มาพลักสุมสี่สุมห้าได้ยังไง”

“กะ...ก็เรานี้กว่านายมาทำร้ายยาย”

“กูไม่ทำร้ายคนแก่หรอก”

ในสายตาของแสนรักอาจมองเขาในแง่ลบเพราะเห็นว่าเป็นอันตราย ทั้งที่จริงแล้วเขาก็มีความดีน่าไต่อดดอยู่เหมือนกัน เพียงไม่แสดงออกให้ใครเห็นสักเท่าไร ขึ้นชื่อว่า ‘นักเลง’ มันก็ถูกฉาบด้วยสีดำอยู่แล้ว ใครจะมามองเห็นสีขาวที่ถูกซุกซ่อนอยู่ภายใน

นัยน์ตาเรียวคมไม่มองเครื่องแต่งกายธรรมดาของคนตรงหน้า โดยเฉพาะกรอบแว่นตาบาง ๆ กับเส้นผมพลิวไสวแผ่วเบาตามกระแสลมพัดผ่าน ทว่าภาพความทรงจำในวัยเยาว์ของกระทั่งยังคงฉายชัดจนเสมอไม่เคยเปลี่ยน แสนรักยังคง*น่ารักน่ามอง*เหมือนเดิมเพิ่มเติมคือพลังกำลังที่ดูแรงเยอะอย่างกับช้างสาร

อดไม่ได้เลยที่จะ...

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ *ไอ้เบ๊อ๊ก*”

ปากวอนตินสักหน่อยให้มันคึกคัก แม้คนถูกเรียกจะป็นหน้าหักเหมือนอยากกระต๊อบกันเต็มที่

๒

ข้อเสนอ

“ว่าใครเป็อก”

แสนรักคิ้วกระตูกทันทีหลังถูกเรียกเช่นนั้น แม้กระทั่งจะเป็น นักเลงขาใหญ่ในพระนครที่หลายคนต่างเกรงกลัว ทว่าในความรู้สึก ส่วนลึกของเขายังมองว่าอีกฝ่ายเป็นเพียงเพื่อนร่วมห้องเรียนเช่น เคย ยกเว้นรูปร่างหน้าตาที่แปรเปลี่ยนไปจากเดิมมาก ปฏิเสธไม่ได้ ว่าดูหล่อเหลาและมีรอยยิ้มเปี่ยมด้วยมนตร์เสน่ห์

แต่ดันมาตกม้าตายก็ตรงนิสัยกวนประสาทไม่เลิก มิหนำซ้ำ ยังทำหน้าตาเหมือนไม่รู้ไม่ชี้ว่ากล่าวหาใครอีก เพราะแสนรักต้อง รู้ดีอยู่แล้วว่าชื่อนี้มี ‘เจ้าของ’ เพียงคนเดียว

“เอาละ ๆ อย่าทะเลาะกันเลยลูก กระทั่งเข้ามาช่วยยายได้ ไม่งั้นยายคงถูกพวกมันทำร้ายหนักกว่านี้”

“แล้วพวกมันเป็นใครกันจ๊ะ หรือว่า...”

ยายฝ่องไม่ยอมมีความลับต่อหลานชายจึงยอมเล่าความจริงทั้งหมดให้ฟัง “ยายไม่มีเงินซื้อของมาทำขนมขายก็เลยไปยืมเงิน

ไอ้เขวนมา มันบอกให้ยายจ่ายดอกกรายวัน แต่ยายไม่มีจ่าย พวกมันโมโหเลยมาพังร้าน”

“ไอ้เขวนเหรอ ยายไปรู้จักมันได้ยังไง” กระทั่งขมวดคิ้วถามนามของ ‘ไอ้เขวน’ คือหัวหน้าแก๊งอันธพาลนอกคอกที่เลื่องชื่อเรื่องความป่าเถื่อนไร้อารยะ มันไม่สนว่าคู่กรณีจะเป็นเด็ก สตรี หรือคนเฒ่าคนแก่ หากมันประสงค์สิ่งใดหรือลั่นวาจาจับปากอะไรกันไว้ก็ต้องทำตามทุกอย่างโดยไม่มีข้อยกเว้น กฎหมายไม่อาจทำอะไรมันได้ เช่นเดียวกับไม่สามารถจัดการกวาดล้างพวกนักเลง

ด้วยเหตุนี้จึงเกิดปัญหาความวุ่นวายใหญ่โตลามมาเดือดร้อนเหล่าชาวบ้านตาดำ ๆ ที่เปลอคลุกคลีกับพวกมันอย่างเลี่ยงไม่ได้

“พวกแม่ค้าในตลาดนัดแนะนำมา ยายรู้ว่ามันทวงหนี้โหด แต่ยายร้อนเงินจริง ๆ แล้วยก็ไม่อยากרבกวเงินของแสนด้วย”

“โธ่ ยายจำ ถึงแสนจะหาเงินมาให้ยายได้ไม่เยอะ แต่แสนก็ไม่อยากเห็นยายไปกู้ยืมใครอีก วันหลังมีอะไรเดือดร้อนบอกแสนเถอะนะ แสนจะไม่ปล่อยให้ยายลำบากอีกแล้ว”

ความกตัญญูของแสนรักเป็นสิ่งที่ยายฝ่องซาบซึ่งใจอยู่เสมอ หลานชายไม่เคยเกียจคร้านสร้างความลำบากใจให้หล่อนเลย มีแต่คอยช่วยเหลือแบ่งเบาภาระหน้าที่ทุกอย่าง เพราะมีกันเพียงสองคน จึงไม่อาจหันหน้าไปพึ่งพาใครได้อีก หากเรื่องเงินทองไม่เหลือปากว่าแรงจริง ๆ หล่อนก็คงไม่เสี่ยงไปยืมเงินพวกนักเลงมาใช้จ่ายเช่นนี้

การกระทำของแสนรักตกอยู่ในสายตาของกระซิงที่กำลังครุ่นคิดบางอย่าง บทจะเห็นใจก็รู้สึกขึ้นมาเสียดื้อ ๆ นั่นคงเพราะเคยเป็นเพื่อนเก่าสมัยเรียนด้วยกันมาก่อน ถึงจะขาดการติดต่อกันมานานหลายปี แต่เชื่อว่าลึก ๆ มิตรภาพที่ดียังคงอยู่

“ฉันขอเดือนอะไรรายหน่อย ไข่แฉวนมันมีเงินให้ชาวบ้านกู้ ยืมก็จริง แต่มันไม่ใช่คนดี ยายอย่าไปยุ่งกับมันอีกจะดีกว่า”

“ยายก็ไม่ได้อยากยุ่งหรือลูก แต่ยายเอาเงินมันมาแล้ว คงต้องหาเงินใช้คืนให้หมดก่อน”

“เงินนั้นเยอะมากเลยหรือจ๊ะ” แสนรักถาม

“ยืมมันมาหลายร้อย แต่รวมดอกด้วยตอนนี้ก็น่าจะเกินแล้ว ละ”

หญิงชราเอ่ยด้วยสีหน้าหนักใจ นึกว่าวิธีนี้จะเป็นการช่วยหา ทางออกได้แท้ ๆ ทว่ากลับกลายเป็นเรื่องใหญ่บานปลาย และเป็น อันตรายต่อชีวิตของหลานชายด้วย เพราะพวกอันธพาลจะต้องกลับมาทวงหนี้ให้ดอีกแน่

ลำพังการงานของแสนรักไม่ได้รับเงินค่าจ้างจำนวนมากนัก ยิ่งเดือนนี้มีการจ่ายค่าจ้างล่าช้าก็ยังไม่พอใช้ ขนาดปัจจุบันก็ยังต้อง เข้าบ้านอยู่เลย

“ฉันจะใช้หนี้คืนให้ก่อนเพื่อความปลอดภัยของยาย พวกมัน จะได้ไม่มาพึ่งร้านอีก แล้วยายค่อยหาмаาคืนฉันทีหลัง”

“จะ...จริงหรือ จะช่วยยายจริงหรือ”

“จริงจ๊ะ”

กระตังยืมแฉ่งแสดงความเป็นมิตรต่อหญิงชราที่ฉายความ ดีใจบนใบหน้า ก่อนจะดับวูบลงเพราะคำห้ามปรามจากหลานชาย ที่ไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอดังกล่าว อย่างไรก็ตามก็ต้องเป็นหนี้เหมือนเดิม แค่เปลี่ยนเจ้าหนี้จากคนเก่ามาเป็นคนใหม่เท่านั้น มิหนำซ้ำยังเป็น อันธพาลเหมือนกันอีก แล้วแบบนี้จะแตกต่างจากเดิมตรงไหน

“ไม่เอานะยาย”

“ทำไมล่ะแสน”

“แสนไม่อยากพัวพันกับพวกนักเลง”

“เฮอะ! นักเลงแบบกูกับนักเลงแบบมัน คนละครดับกัน”

“จะแบบไหนก็เหมือนกันทั้งนั้น ไม่น่าคบหาด้วย”

วาจายออกย้อนเป็นเชิงตั้งแง่ของแสนรักทำเอากระทิงจ้องมองด้วยแววตาเรียบนิ่ง รู้สึกเหมือนโดนตดตดสืนเพียงภายนอกอย่างเดียวราวกับหลงลืมตัวตนอันแท้จริงของเขาไปว่าเป็นคนแบบไหน ถึงจะยึดอาชีพเป็นอันธพาลเสี่ยงไม้เสี่ยงปืนไปวัน ๆ แต่ลึก ๆ เขามีเหตุผลมากพอที่ต้องเลือกเส้นทางชีวิตแบบนี้ ทว่านัยน์ตากลมโตยั้งฉายความหวาดหวั่นปะปนกับความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว จนอยากรู้นักว่าสิ่งใดเปลี่ยนแปลงบุคลิกของแสนรักได้ถึงเพียงนี้

“ตลาดนี้เป็นของนายไม่ใช่เหรอ ถ้าวันไหนเราไม่มีเงินจ่ายหนี้ นายก็คงเขี่ยร้านขายทิ้งได้ไม่ยาก”

“มองโลกในแง่ร้ายเกินไปหรือเปล่า กูดูเห็นขนาดนั้นเชียวะ?”

“ขึ้นชื่อว่านักเลง มีคนดีด้วยหรือไง”

จริงอย่างที่พูด

ในสายตาของแสนรักคงมีอคติกับพวกอันธพาลเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ไม่ต่างจากความคิดของพวกชาวบ้านบางคนที่หวาดหวั่นไม่อยากข้องเกี่ยวด้วย กลัวว่าจะไม่ได้รับความปลอดภัยและต้องเดือดร้อนจากการกระทำอันป่าเถื่อนเลือดร้อน ฉะนั้นกระทิงจึงถูกเหมารวมว่าเป็น ‘คนไม่ดี’ เช่นกัน

“ตามใจ! อยากรจะคิดยังไงก็ช่าง ลองเก็บไปทบทวนดูดี ๆ แล้วกันว่าอยากเป็นหนี้ไอ้พวกนั้น ให้แม่งกลับมาเล่นงานร้านขายมีงแบบที่เฟลไปอีก หรือว่าจะเป็นหนี้กู...เพื่อนเก่าของมีง”

คำว่า ‘เพื่อนเก่า’ สะกิดต่อมบางอย่างภายในหัวใจดวงน้อยอยู่ครู่หนึ่ง เพียงไม่นานก็กลับมาเป็นปกติดังเดิม เพราะแสนรักไม่

อยากต่อปากต่อคำให้เสียเวลา อยากรีบพายายกลับบ้านเต็มทน ส่วนข่าวของเสียหายทั้งหมดค่อยมาเก็บทำความสะอาดทีหลัง แม้ลูกน้องของกระทิงจะช่วยล้างคราบสกปรกให้บางส่วนแล้ว

“คิดได้เมื่อไรก็มาหาที่บ้าน บ้านภูหลังเดิม ยังไม่ได้ย้ายไปไหน”

“จำไม่ได้”

“กูไม่เชื่อ”

กระทิงย้อนกลับด้วยแววตาแวววาว อาจจะดูหลงตัวเอง แต่ก็นั่นใจในระดับหนึ่งว่าแสนรักไม่มีทางลืมเขา ไม่มีวันลืมภาพความทรงจำเก่า ๆ ที่เคยมีร่วมกันเด็ดขาด

เหมือนกับที่เขาเองก็ไม่เคยลืม...

“ถ้ามีสิ่งกูแล้ว มึงก็ต้องลืมชื่อกูด้วย คงไม่นึกออกในรอบหลายปีหรอก”

คนฟังยืนนิ่งจ้องตาประสานอย่างไร้คำตอบ ความจริงแสนรักยังจดจำได้ดีว่าบ้านพักของกระทิงอยู่ตรงไหน ซอยอะไร ซึ่งไม่รู้ว่าปัจจุบันยังทากำแพงบ้านสีขาวเหมือนเดิมหรือไม่ สมัยวัยเยาว์เคยมีโอกาสไปเที่ยวเล่นด้วยกันบ่อย สายใยแห่งมิตรภาพค่อนข้างผูกพันอย่างแน่นแฟ้น แต่หลังจาก ‘วันนั้น’ ทุกอย่างก็แปรผัน พร้อมการห่างหายแยกย้ายกันไปเติบโตคนละทิศทาง โลกก็ไม่เหวี่ยงให้กลับมาพบกันอีกเลย

จนกระทั่งวันนี้... ได้เห็นกระทิงไว้เรือนผมยาวประหลาดคอกกำลังยืนอยู่ตรงหน้าในท่าล้วงมือลงกระเป๋ากางเกงสองข้าง ท่าทางเหมือน ‘จ๊กโก๋’ ผสมผสมกับนักเลงหัวไม้ ช่างเป็นภาพเหนือจินตนาการสำหรับเขาเหลือเกิน

“ฉันลานะจะย้าย มีอะไรก็ฝากบอกไอ้พวกนี้ได้ แล้วฉันจะมา

ช่วย”

“ขอบใจกระทิงมากนะลูก ยายซึ่งน้ำใจเอ็งจริง ๆ”

“ฉันขอบเป็นมิตรกับคนแก่จ้ะ”

หนุ่มร่างแกร่งคลี่ยิ้มกว้างอย่างจริงใจ ข้าเลื่องมองใบหน้ามนที่ไม่พูดไม่จา สงสัยต้องรอเวลาให้เข้าที่เข้าทางอีกสักพักแล้วค่อยหันหน้าคุยกันใหม่ จากนั้นก็กวักมือเรียกลูกน้องให้เดินทางกลับบ้านพักพร้อมกันหลังสถานการณ์ความวุ่นวายสงบลงแล้ว ซึ่งต้องรอดูความเคลื่อนไหวของฝั่งนั้นอีกทีว่าจะพุ่งเป้าหมายมาที่ยายผ่องดังเดิมหรือเปลี่ยนมาพุ่งเล็งเจ้าของตลาดตาใสอย่างเขา

“ยิ้มหวานขนาดนี้ ไม่เหมาะเป็นนักเลงเอาเสียเลย”

“ยายอย่าไปหลงกลเชียวนะ”

“ทำไมล่ะลูก”

“นั่นมัน...รอยยิ้มอาบยาพิษชัด ๆ”

แสนรักไม่ได้ปรักปรำ แต่รู้ว่ากระทิงขอบใช้รอยยิ้มหวานแบบนี้มัดใจศัตรูหรือฝ่ายตรงข้ามให้หลงกลเสมอ มันคือแผนการล่อลวงให้ตายใจและหลงเชื่อจนยอมยกความไว้วางใจให้ สุดท้ายก็จะพลิกแพลงลับหลังอย่างเลือดเย็น

แม้กระทิงจะไม่เคยกระทำเช่นนั้นกับเขามาก่อนเลยสักครั้ง ทว่าก็ไม่อยากให้มาตีสันทกับยายอยู่ดี

“แสนมองเขาในแง่ร้ายเกินไปไหม ยายว่าเขาดูใจดีมีเมตตา นะ”

“พวกนักเลงไวใจไม่ได้หรอกจ้ะ”

หากอยากได้ชีวิตรักสงบจงอย่าคิดคบหากับนักเลงจะดีกว่า

ร่างบางเดินมาก็เก็บเศษซากกล่องขนมหวานบนพื้นอย่างนึกเสียดาย ยายของเขาทำขนมสูตรโบราณร่ำขายมานาน เพิ่งจะมา

เดือดร้อนเรื่องการเงินก็ช่วงนี้ ทว่าพวกที่ไม่เห็นคุณค่ากลับพากัน มาทำลายข้าวของจนน่าหดหู่ใจ ได้แต่ภาวนาให้เหตุการณ์เลวร้าย จบสิ้นลงเร็ว ๆ สักที

“แสนจะหาทางช่วยเรื่องนี้เอง ไม่ต้องไปรบกวนเขาหรอก”
“จะไหวแน่เหรอลูก ยายกลัวพวกมันจะกลับมาเร่งทวงหนี้อีก”
“ต้องทนจะะ ยังไงก็ต้องทน”

แสนรักพว้าเดือนตนเองให้กระตือรือร้นกว่านี้ โดยมียายลอบ มองด้วยความห่วงใยอยู่ใกล้ ๆ รับรู้ว่าการนำเงินส่วนตัวมา ช่วยหมุนใช้จ่ายในแต่ละวันอยู่เสมอ แต่เห็นทีคราวนี้จะหนักใจกว่า เดิม มองไปทางไหนก็มีแต่ด้าน รวากับไม่มีใครให้พึ่งพาขอความช่วยเหลือได้เลย

หรือแสนรักควรเก็บข้อเสนอนักเลงหน้าหวานแต่ใจยักษ์ มาทบทวนดูอีกหน...

บรรยากาศหน้าบ้านไม้หลังหนึ่งในตรอกซอยเล็ก

กลายเป็นสถานที่ชุมนุมของแก๊งอันธพาล เจ้าของบ้านอย่างกระทิง พร้อมอ้าแขนต้อนรับสมาชิกทุกคนอยู่แล้ว หากใครจะซื้อเหล้ามา ตั้งวงดื่มก็เชิญตามความสะดวก แต่อย่าลืมน้ำแข็งถุงใหญ่มาเพื่อ ส่วนรวมด้วย

เดิมที่บ้านหลังนี้กระทิงพักอาศัยอยู่เพียงลำพัง หลังสูญเสีย พี่ชายเมื่อหลายปีก่อนทุกอย่างก็เปลี่ยนไปตลอดกาล แม้ภายนอก ของเขาจะดูยิ้มแย้มรักสนุกไม่ค่อยมีเรื่องเครียด แต่ใครจะรู้ว่าภายใน ใจล้วนเก็บซ่อนความทุกข์ไว้มากมายนัก

เมื่อทะยานขึ้นมาถึงจุดที่สูงแล้วก็ยากจะถอยหลังกลับไปยัง จุดเดิม กระทิงจึงต้องรักษาตำแหน่ง ‘ลูกพี่’ แก๊งอันธพาลใหญ่แห่ง

พระนครต่อไป ต่อให้มันจะไม่ใช่สิ่งที่ปรารถนามาตั้งแต่แรก ทว่าเขาก็ซึมซับวิถีชีวิตดังกล่าวมาเนิ่นนานจนยากจะถอนตัว และไม่อาจวางมือจากไม้คมแฝกคู่ใจได้

“วันนี้ลูกพี่เราอย่างห้าวเลยอะ”

“พี่กระทิงโคตรเท่ ถ้าพวกมึงได้เห็นท่าฟาดคมแฝกนะ รับรองมีร้องว้าว”

สองลูกน้องมือซ้ายและมือขวาอย่างชัชกับภูต่างคุดใจไว้อวดให้เพื่อนร่วมแก๊งรับฟังถึงฝีมือการต่อสู้สุดแข็งแกร่ง จนคนที่ตกเป็นประเด็นสายหน้าเชื้องชั่วขณะคว่ำแก้วน้ำสีอำพันมากระดกดื่มให้ชุ่มคอ เพื่อว่าจะช่วยดับความคิดบางอย่างในใจให้สงบลงได้

“พวกมึงเลิกอวยภูเกินหน้าเกินตาสักทีเถอะ พุดอย่างกับภูใช้คมแฝกครั้งแรก ไ้อ้พวกห่านี้แม่งเคยเห็นกันมานานแล้วว้ย!”

“โธ่พี่ ทำดีแต่ละครั้งของพี่ไม่ธรรมดาเลยนี่”

“ใช้ๆ พวกฉันจะชมตลอดก็ไม่แปลก เพราะลูกพี่แท้จริงจริงง”

กระทิงถอนหายใจอย่างเอือมระอา ก่อนจะถือแก้วเหล้าออกมา นั่งตรงโต๊ะไม้เพียงลำพัง เงยหน้าแหงนมองหมู่ดาวพร่างพราวระยิบระยับบนท้องฟ้า จับพลันเห็นเป็นใบหน้าของใครคนหนึ่งที่ดีอยู่ในความทรงจำมาตลอด ก่อนจะดับสลายเพราะฤทธิ์ของน้ำเมา

“ว่าแต่พี่รู้จักกับไอ้หนูนั่นด้วยหรือ”

“อยากได้อยู่เจียบๆ แต่ไอ้ลูกน้องตัวดีก็ตามมารังควานไม่เลิก

“ไอ้หนูไหน”

“ไอ้เบ๊อีกนั่นไง”

“ผิวะ!

“โธ่! พี่ตบหัวฉันทำไมจ๊ะ”

“ชื่อนั้นกูเรียกได้คนเดียว”

ภูษานรับ ‘จ๊ะจ๋า’ พลังเคลื่อนไหวมีอมาลูบบริเวณที่ถูกกระตุ้น ความจำเบาๆ แอบงุนงนกับท่าทีของลูกพี่ไม่น้อยว่าเหตุใดต้องหวง ด้วย แค่คำว่า ‘ไอ้เบ๊อ๊ก’ ก็ไม่อนุญาตให้ใช้เรียกหนุ่มคนนั้นด้วย หรือไร

“มันเป็นเพื่อนเก่าภูษามัธยมเรียน”

“เพื่อนสนิทหรือจ๊ะ” หน้าเด็กมาก ไม่นึกเลยว่ารุ่นเดียวกับ ลูกพี่ เผลอเรียกไอ้หนูชะเต็มปาก “ฉันไม่เคยเห็นที่มีเพื่อนซี้ที่ไหน เลยนะ”

กระทิงไม่ตอบ เลือกระดกแก้วดื่มน้ำสีอำพันจนหมดแล้วยื่น มาทางภูเพื่อสื่อว่าเอาไปเติมให้ใหม่ที แต่มันก็ยังข้องใจเรื่องแสนรัก ไม่เลิกจนเขาพลอยนึกถึงไบหน้าบูดบึ้งภายใต้กรอบแว่นบางไปด้วย

ไม่ได้เจอกันมานานหลายปี บทจะได้เจออยู่ดี ๆ ก็กะทันหัน อย่างน่าตกใจ

โชคชะตากำลังเล่นตลก หรือว่าสมควรแก่จังหวะเวลาแล้วกัน แน่

“ถ้าเคยสนิทกันมาก่อน ทำไมเขาถึงเมินพี่ล่ะ”

“นั่นสิ กล้าปฏิเสธความหวังดีด้วย” ชัยเสริม

“คนอย่างแสนรัก ถ้าไม่จนตรอกจริง ๆ ไม่คิดพึ่งพาใครหรอก”

มือหนาคว้าไม้คัมแฝกคูใจมาสะบัดควงอย่างชำนาญ ความคล่องแคล่วว่องไวเป็นจุดเด่นเสียจนคู่กรณีหลบเลี่ยงไม่ทัน ซึ่ง กระทิงไม่มีทางหยุดการฝึกซ้อม และจะฝึกฝนจนกว่าจะอิมตัวจาก วงการสายนักเลง

แม้กายจะหมกมุ่นอยู่กับภาระหน้าที่ ทว่าจิตใจกลับนึกถึง เพียงคนคนนั้นจนน่าหงุดหงิด

“เดี๋ยวก็รู้ว่าจะหนีได้สักกี่น้ำ”

กระทิงอยากรู้ว่าอีกฝ่ายจะยอมรับข้อเสนอจากตนหรือไม่
หรือจะเอาแต่หนีหน้ากันอีก

“ถ้ากับพื้ก็น่าจะหลายน้าอยู่นะจ๊ะ จันว่า”

“ไอ้ห้าภู! ภูพูดคนเดียวไว้ย!”

“ขะ...ขอโทษจ๊ะพื้”

ภูหุติมากไปหน่อย ไม่นึกเลยว่านอกจากลูกพื้จะชอบคุยกับ
ไก่แล้ว ยังเพี้ยนถึงขั้นนั่งพูดคนเดียวด้วย

๓

เจ้าหนึ่คนใหม่

ผ่านมาสองวันแล้วแสนรักยังไม่ลืมคำพูดจากใครบางคน
...คนที่มีอิทธิพลในความทรงจำมาโดยตลอด

ขณะสาวเท้าออกจากสถานที่ทำงานเดินไปตามริมถนนในช่วงเย็น แสนรักกระชับสายสะพายถุงผ้าด้วยความเหม่อลอย ครุ่นคิดว่าเหลือเวลาอีกตั้งหลายวันกว่าจะได้รับเงินเดือน แล้วระหว่างนี้จะหาเงินจากไหนไปจ่ายดอกเบี้ยที่ยากู๋ยืมมา เพราะกลัวว่าพวกมันจะหวนกลับมาทำร้ายยายกลางตลาดลับหลังเขาอีก วินาทีนี้จึงเป็นห่วงเรื่องความปลอดภัยของหญิงชรามากที่สุด

ท่ามกลางบรรยากาศไร้ผู้คนพลุกพล่าน ริมทางค่อนข้างเปลี่ยว แม้จะเป็นเส้นทางเดิมแสนคุ้นเคย แต่ก็ไม่อาจวางใจได้ว่าสถานการณ์จะราบรื่นเหมือนทุกวันนี้

ก็!

ทว่าปลายเท้าพลันต้องหยุดชะงักเมื่อพบว่ามีชายฉกรรจ์สองคนยืนขวางทางราวกับจงใจ พวกมันเป็นลูกน้องจากแก๊งอันธพาล

กลุ่มหนึ่งที่ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน ท่าทางฉายความน่าหวาดหวั่น
จนเกิดกลางสังหรณ์ไม่ตี จุดประสงค์ของการมาเยือนที่นี้คงไม่ใช่เรื่อง
ดีเป็นแน่

“มึงเป็นหลานยายฟองไซไหม”

“ชะ...ไซ มีอะไร”

“ยายมึงติดหนี้ลูกพี่กู้อยู่ ผัดดอกมาหลายวันแล้ว เมื่อไรจะ
จ่าย”

ที่แท้พวกมันก็เป็นลูกน้องของไอ้แขวนนี้เอง เปลอ ๆ อาจเป็น
คนเดิมที่เคยไปพึ่งร้านในตลาดด้วย

“ยะ...ยังไม่มี”

“ไม่มี? หรือว่าจะเบี้ยวหนี้กันแน่วะ!”

แสนรักกลอกกลิ้งดวงตาด้วยความประหม่า การเจรจาครั้งนี้
คงผ่านพ้นไปได้ยาก หากพวกมันไม่ได้เงินคืนตามความต้องการ เขา
จึงก้มหน้าหากระเป๋าสตางค์แล้วหยิบเงินบางส่วนยื่นให้อย่างสิ้นเทา
แม้จะไม่ได้ให้หมดทั้งกระเป๋า แต่ธนบัตรสามใบก็สามารถใช้ซื้อของ
ได้หลายอย่าง

“มีอยู่เท่านี้ เอาไปก่อนได้ไหม แล้วจะรีบามาใช้คืนทั้งหมด”

“ก็ยังมี”

ชายฉกรรจ์คนหนึ่งเป็นฝ่ายรับมาด้วยรอยยิ้มพึงพอใจ แล้ว
เอาเงินเก็บไว้ใ้ในกระเป๋ากางเกง แสนรักคิดว่าทุกอย่างจะจบสิ้นลง
เท่านั้น เขาจะได้รับกลับบ้านไปหายาย ทว่าพวกมันยังยื่นขวงทาง
ไม่เลิกคล้ายยังมีสิ่งค้ำข้องใจอยู่ และคราวนี้ไม่ใช่ประเด็นเรื่องการ
กู้หนี้ยืมสิน

“ว่าแต่...มึงรู้จักกระทิงเผ่นด้วยหรือ”

“คะ...ใคร ๆ แถวนี่ก็ต้องรู้จักอยู่แล้ว”

“แล้วมึงเป็นอะไรกับมัน”

“เขาเป็นเจ้าของตลาดที่ย้ายเช่าแผงขายของ ไม่ได้สนิทกัน”

นับว่าเป็นการเอาตัวรอดที่ดี แสนรักเลือกบ้ายเป็ยงตอบทาง
อ้อม เพราะไม่ยอกตกเป็นเป้าของแก๊งอันธพาล ไม่ยอกข้องเก็ยง
อะไรมากเกินกว่านี้ ทว่าพวกมันกลับยื่นหน้าเข้ามาใกล้คล้าย
ต้องการก่อควน และยงยีนล้อมไม่ยอมให้เขาหลบหนีไปไหนได้
นอกจากห่อไหล่สองข้างกวาดตาไปรอบ ๆ ด้วยควมหวาดระแวง

“จริงเหรวอะ แต่มันมาช่วยยายมึงไว้เนี้ ปกติเม่งไม่ใช่คนใจดี
ชอบช่วยเหลือใครง่าย ๆ นะ”

ชายอันธพาลไม่ถามปากเปล่า ทว่ายีนมือหนามาถูบไล่ช่วง
เวรดอดเหนือเนื้อผ้าเบา ๆ จนแสนรักสะดุ้งโหยง รีบปิดมือสกปรก
ทิ้งอยางไม่พ็งพอใจ การกระทำดังกล่าวดือว่าเป็นการไม่ให้เก็ยรด
มิหน้าซ้ายงเป็นการคุกควมทางร่างกายด้วย

“จะ...จะทำอะไร!”

“แค่อยากรู้ หรือจริง ๆ แล้วมึงจะเป็นเด็กของมัน”

“ก็บอกว่ไม่ใช่เง ถ้าสนิทกันจริงยายจะไปยืมเงินลูกพี่พวกแก
ทำไม”

ครวเนี้ชายฉกรรจ์สองคนหันหน้าสบตากัน หลงเชือการให้
เหตุผลนั้นเสียสนิท แล้วระบายยัมเจ้าเล่ห์ให้มน่าไว้ใจออกมา แสนรัก
ค้อย ๆ ถอยปลายเท้าออกห่าง ก่อนจะถูกกระชากข้อมือไว้แนจน
เกิดเป็นรอยแดง

“เออ ก็แล้วไป อย่าลืมหาเงินมาคืนให้ครบด้วย”

“ระ...รู้แล้ว”

สิ้นคำตอบนั้นพวกมันจึงปล่อยตัวแสนรักให้เป็นอิสระ มอง
แผ่นหลังบางหมุนตัววิ่งจากไปด้วยความนึกสนุก การได้เห็นคนที

อ่อนแอกว่าแสดงท่าทีหวาดกลัว เป็นสิ่งที่น่าประทับใจในสายตา
อันธพาลผู้ไม่ประสงค์ดีอยู่แล้ว

“ไม่น่าปล่อยไปง่าย ๆ น่าจะเก็บไว้หยอกเล่นอีกสักหน่อย”

“ก็อยากทำอยู่ แต่เดี๋ยวพี่เขวนรู้จะตำหนิเอาได้”

“ไม่พาไปหาพี่เขวนซะเลยวะ กูว่ารูปร่างหน้าตาแบบนี้ น่าจะ
ถูกใจลูกพี่ไม่น้อย”

“ตอนนี้พี่เขวนมีเด็กชั้ดดอกเยอะแล้ว คงอยากได้เงินมากกว่า
วะ”

สองชายจรรจ์สนทนากันขณะเดินหายเข้าไปในตรอกแคบ
มุ่งหน้าสู่อาณาเขตที่แก๊งอันธพาลของตนคุมอยู่อย่างอารมณดี
เพราะการทำหน้าที่ทวงหนี้ครั้งนี้สำเร็จผล แม้จะได้มาไม่ครบตาม
จำนวนเดิมก็ตาม

ทำไมคือย้ายกระตุกแปลก ๆ

กระทิงนั่งไขว่ขากระดิกปลายเท้าอยู่ตรงมุมใต้ไม้หน้าบ้าน
พลงกระดกแก้วน้ำสีอำพันเย็น ๆ ขึ้นใจ สถานการณ์วันนี้ค่อนข้าง
เงียบสงบ ไร้วี่แววว่าลูกน้องของแก๊งไอ้เขวนจะหวนกลับมาหาเรื่อง
เขาที่ตลาดตาใส หลังจากเหตุการณ์วันนั้นก็ผ่านพ้นมาหลายวันแล้ว
ยายผ่องสามารถขายขนมหวานได้ตามปกติ เขาเลยใจชื้นที่ไม่ต้อง
เสียเวลาไปมีปากเสียงกับกลุ่มคู่อริตั้งเมื่อก่อน

ตั้งแต่รุ่งเช้ากระทิงวานสั่งให้ลูกน้องออกไปเก็บค่าเช่าหลัง
ศาลาเฉลิมกรุง และคุมบ่อนการพนันของเสี้ยมมานะ หากว่าตาม
ความจริงก็ไม่ใช่สถานที่ท่องเที่ยวลับสายตาคนสักเท่าไร เพราะ
ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์บางคนรู้เห็นความเคลื่อนไหวเป็นอย่างดี แต่
แบ่งปันค่าสินน้ำใจเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็สามารถหลบเลี่ยงความผิดได้แล้ว

ซึ่งหน้าที่หลักของกระทรวงคือการคอยจ่ายค่าปิดปากแทนเจ้าของบ่อนด้วย

ธุรกิจงานสีเทาเชื่อว่าจะราบรื่นทุกวัน หากไม่เกิดเหตุขัดข้องทางกฎหมาย ก็เป็นเรื่องความวุ่นวายของลูกค้ำที่มาใช้บริการเสียเอง ดังนั้นการวานจ้างนักเลงฝีมือดีมาคอยคุ้มเข้มก็ช่วยลดเหตุความไม่สงบได้

“ไอ้ภู!”

“ว่าไงจะพี่”

“ไปเอาเหล่าขวิดใหม่มาให้กูที”

ภูรีบขานตอบ ลูกไปเปิดตู้เย็นหยิบขวิดเหล่าแช่เย็นมาวางลงบนโต๊ะให้ลูกพี่ที่มีรอยแดงเรื่อตรงข้างแก้มสาก คล้ายว่าฤทธิ์แอลกอฮอล์กำลังเริ่มทำงานที่ละนิด ซึ่งกระทรวงไม่ใช่พวกคอก่อนออกจะคอแข็งสามารถดวลดีกรีแอลกอฮอล์ได้ทุกประเภทกับลูกน้องด้วยซ้ำ

“ขอบใจ”

“วันนี้ดื่มเยอะนะพี่”

“กูดื่มเหล้าทุกวันอยู่แล้ว เยอะตรงไหน”

“ปกติพี่ดื่มโซดาแค่สามขวดนะ”

ลูกน้องคนสนิทรู้ดี เพราะคอยดูแลความเรียบร้อยให้เจ้าของบ้านก่อนแยกย้ายกลับไปนอนค้างแรมที่อื่นเสมอ ทว่ากระทรวงไม่ได้สนใจเรื่องสุขภาพสักเท่าไร เคยผ่านอบายมุขมาทุกอย่าง เรียนรู้ด้วยตนเองว่าอะไรดีอะไรไม่ดี ซึ่งส่วนใหญ่ก็มีแต่สิ่งไม่ดีรายล้อมอยู่รอบกาย ฉะนั้นจึงมีเพียงตัวเองที่รู้ว่าควรแตะต้องสิ่งใด

“ช่างแม่งเหอะ แต่คิ้วกระตุกบ่อย ๆ นี่หมายความว่ายังไงวะ”

“คิ้วข้างไหนกระตุกจะ”

“ซ่าย”

“ขวาร้าย ซ้ายดี บ๊ะ! ต้องมีเรื่องดี ๆ เกิดขึ้นแน่นอน!”

กุยกมือตบเข้าขาดใหญ่จนกระทั่งขมวดคิ้วแน่น สายหน้าเบา ๆ ไม่ค่อยเชื่อคำพูดของลูกน้องสักเท่าไร แม้การลั่นวาจาของมันจะดูมั่นอกมั่นใจมากก็ตามที เพราะเขาไม่ใช่คนเชื่อเรื่องการทำนายดวงอยู่แล้ว ยกเว้นการสักยันต์ศักดิ์สิทธิ์ตามความศรัทธาจากพระอาจารย์ท่านหนึ่งมานาน

แน่นอนว่าฉายา ‘กระทิงเผ่น’ ไม่ได้ถูกตั้งขึ้นมาลอย ๆ ทว่ามีความหมายซุกซ่อนอยู่ เนื่องจากกระทิงมีรอยสักยันต์ ‘เสือเผ่น’ อยู่กลางแผงอกแกร่ง เพิ่มความขลัง ความเป็นสิริมงคล และอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ ตามคำแนะนำจากพี่ชาย เมื่อมียันต์นี้ประทับบนผิวกายมานานหลายปี อานุภาพของมันยิ่งส่งเสริมให้ชีวิตสายนักเลงของเขาโดดเด่นและกลายเป็นคนแข็งแกร่งไม่เคยพ่ายแพ้ใคร แม้จะถูกคู่อริจ้องหมายหัวอยู่บ่อยครั้ง แต่ก็สามารถเอาตัวรอดได้เสมอ

กระทิงไม่ได้พึ่งพาบารมีของยันต์เสือเผ่นเพียงอย่างเดียว ทว่าด้านฝีมือการต่อสู้ด้วยไม้คมแฝกคู่มือก็ผ่านการฝึกฝนอย่างคล่องแคล่วมานาน ทุกกระบวนท่าการใช้ไม้คมแฝกย่อมมีที่ไปที่ไปเสมอ

“ไร้สาระฉิบหาย เรื่องดีอะไรจะเกิดขึ้นตอนนี้วะ มันก็โง่งมที่ยามแล้ว”

“ไม่แน่นอนพี่ บางทีพี่อาจได้เจอเรื่องดี ๆ ก่อนนอนก็ได้”

ยิ่งฟังยิ่งรู้สึกว่ามันเพ้อเจ้อไปเรื่อย กระทิงจึงขี้เกียจต่อความยาวสาวความยืด ยกแก้วน้ำสีอำพันมากระดกดื่มลงคอ ยังไม่ทันวางแก้วลงบนโต๊ะก็เปลอสำลักน้ำเมาอย่างไม่ทันตั้งตัว เมื่อสายตาเคลื่อนไปเห็นใครบางคนยืนอยู่

“นะ...นั่นไง เรื่องโชคดีที่ว่า...”

ภูชี้นิ้วไปยังร่างบางที่ยืนกำสายสะพายถุงผ้าข้างไหล่ไว้แน่น นัยน์ตากลมโตแสบแสบคร่ำภายใต้กรอบแว่นจับจ้องมาทางเขาเรียบนิ่งราวกับมีเรื่องด่วนร้อนใจถึงต้องมาเยือนที่นี่กะทันหัน

หากไม่ใช่เรื่องสำคัญคงไม่มีทางมาเหยียบหน้าบ้านเขาหรอก

“ว่างไหม มีเรื่องจะคุยด้วยหน่อย”

“นั่งก่อนสิ”

กระทั่งผายมือเชื้อเชิญตามมารยาท แสนรักจึงต้องเดินมานั่งบนเก้าอี้ไม้ฝั่งตรงข้าม ท่ามกลางสายตาของลูกน้องหลายคนที่ยังมองมาเสมือนเป็นสิ่งแปลกประหลาด ทว่าคงไม่มีใครกล้าเข้ามายุ่งวุ่นวาย เพราะต่างเกรงกลัวความดุตันของหัวหน้าแก๊งกันหมด

ภูจึงรีบลุกออกจากบริเวณนั้น ไม่อยากอยู่เป็นก้างขวางคอ หลังสัมผัสได้ว่าทั้งสองคนดูมีความทรงจำบางอย่างร่วมกันมาก่อน แต่ลูกพี่ดันปากแข็งไม่ยอมเปิดเผย

“ไปเอาน้ำมาต้อนรับแขก” เจ้าของบ้านวานใช้ลูกน้องข้างกาย แต่แสนรักรีบปฏิเสธอย่างเกรงใจ

“ไม่ต้องหรอก ไม่เป็นไร”

“กลัวงูมอมยาหรือไง”

“มะ...ไม่ได้กลัว”

น้ำเสียงกับแววตาสื่อชัดเจนว่าสวนทางกับคำพูด แม้แสนรักจะแสรังใจกล้าบ้าบิ่นอย่างเท้าเข้ามาในถ้ำเสือ ทว่าลึก ๆ ก็ยังห่วงใจกับสภาพแวดล้อมรอบกายอยู่ดี

ขึ้นชื่อว่าเป็นอันธพาล คงไม่มีใครใจดีด้วยหรอก

“แล้วมีเรื่องอะไร ถึงมาหาภูที่บ้าน”

“นายน่าจะรู้ดีอยู่แล้วว่าเรามาทำไม”

“ถ้ารู้แล้วจะถามหะรออะ มึงนี่ก็แปลก”

กระตังหัวเราะ ลู่ ๆ ก็รู้สึกอารมณ์ดีขึ้นมา ทว่าสีหน้าของคน ฟังคล้ายหงุดหงิดใจที่เห็นท่าทางกวนประสาทเป็นการโต้ตอบ ในขณะที่ตนกำลังมีความทุกข์ใจอยู่เช่นนี้

ศักดิ์ศรีมันกินไม่ได้ และชีวิตที่เหลืออยู่ย่อมสำคัญกว่า หากไม่ยอมแบกหน้ามาหา ก็ไม่ออกเลยว่าจะรอดพ้นจากเรื่องนี้ไปได้ อยากรู้

“เรา...มาขอความช่วยเหลือ”

“เรื่อง?”

“ระ...เราอยากขอยืมเงินไปใช้หนี้คนชื่อแวน”

“ทำไมเพิ่งตัดสินใจได้ หรือเจออะไรมานะ”

แวตาทกตตันราวกับต้องการให้เล่าความจริงทำเอาแสนรักไม่กล้าพูด และกระตังก็เหลือบไปเห็นร่องรอยแดงข้างตรงข้อมือข้างซ้ายของแสนรักพอดี เรียวคิ้วเข้มพลันขมวดขนกันอย่างไม่สบอารมณ์ทันใด

อย่างที่รู้ ๆ กันว่าวิถีชีวิตระหว่างนักเลงกับอันธพาลย่อมมีเส้นบาง ๆ มากั้นขวาง ‘นักเลง’ หมายถึงคนที่มีพลังกล้าหาญ มีความเป็นนักสู้และบ้าดีเดือด แต่ต่อสู้ด้วยความเป็นสุภาพชน รู้จักโอนอ่อน ไม่รังแกใครก่อน ตีกันเพื่อสั่งสอน ไม่ทำร้ายคู่ต่อสู้จนเกินพอดี โดยจะนับถือน้ำใจกันมาก ไม่มีการลอบกัด แพ้คือแพ้ ซึ่งกระตังจัดอยู่ในหมวดคำว่านักเลง

ส่วนคำว่า ‘อันธพาล’ มักไม่มีเหตุผลมารองรับการกระทำของตนเอง และทำทุกอย่างเพื่อชัยชนะ ไม่ว่าจะเป็นการลอบกัด เล่นทีเฟลอ หรือใช้อาวุธ ฆาตกรชาวบ้านราวกับเป็นอาชญากร ไม่เคารพผู้อาวุโสกว่าในบางคนบางกลุ่ม มักจะเป็นลิวลิวให้พวกผู้มีอิทธิพล

เสมอ เพราะเงินสามารถซื้อศักดิ์ศรีคนพวกนี้ได้

พวกลูกน้องของไอ้เขวอนก็คงมีนิสัยสันดานไม่ต่างจากลูกพี่
ถึงได้ชอบใช้กำลังบังคับข่มขู่คนที่ไม่มีทางสู้เหมือนกัน

“แขนมีรอยแดง โดนทำร้ายมาหรือไง”

“เปล่า แค่...” แสนรักไม่อยากจะสารภาพตรง ๆ ว่าถูกลวนลาม
ด้วย แม้จะเป็นผู้ชาย แต่ก็สมควรถูกรังแกทำร้ายซ้ำเช่นนี้ “ช่าง
มันเถอะ ไม่อยากพูดถึง”

“แล้วจะยืมเท่าไร”

“ให้ได้เท่าไร”

“จะเอาเท่าไรล่ะ”

ยอกย้อนกันไปมาจนแสนรักเป็นฝ่ายถอย สงสัยกระทั่งจะมี
กำลังทรัพย์หนาอยู่ ฉะนั้นการหยิบยืมเงินเล็กๆ น้อยๆ คงไม่ได้
สร้างความเดือดร้อนให้เจ้าตัวสักเท่าไร เพราะเดิมทีก็สามารถบริหาร
จัดการเงินแบ่งจ่ายให้ลูกน้องแต่ละคนอย่างเท่าเทียม จะได้ไม่มี
ปัญหากันภายหลัง

“ทั้งหมดที่ยายเรายืมเขามา”

“ได้”

“แล้วจะคิดดอกเบี้ยยังไง บอกมาได้เลยนะ”

“ค่อยว่ากัน เดี่ยวพรุ่งนี้จะเอาเงินไปใช้หนี้คืนให้”

กระทั่งไม่อยากจะให้แสนรักเสี่ยงเข้าไปเหยียบอย่างสถานที่
อโคจรแห่งนั้น เพราะมันไม่น่ารื่นเริงสักเท่าไร มีหน้าซ้ำจากกลายเป็น
ภาพร้ายจดจำไปตลอดกาล และเพื่อความปลอดภัยไว้ให้เป็น
หน้าที่ของเขาเองดีกว่า

“ชินปล่อยยืมให้ไปเองก็อันตรายเปล่า ๆ”

“ชะ...ขอบคุณนะ”

“ไม่ได้ช่วยเอาบุญ ยังไงมึงก็ต้องใช้หนี้กูเหมือนเดิม”

“รู้แล้ว ไม่คิดจะเบี้ยวหรอก แต่เงินเดือนของเดือนนี้ยังไม่ออก
รอก่อนนะ ถ้าได้มาเมื่อไรจะรีบคืนทันที”

แสนรักเอ่ยด้วยความเกรงใจ แต่เขาต้องแบกหน้ามาขอความช่วยเหลือทั้งที่เคยลั่นวาจาเอาไว้ตั้งแต่คราวแรกก็ขายหน้าจะแย่ แต่เมื่อหมดหนทางก็ต้องยอมละทิ้งศักดิ์ศรีเหล่านั้นเพื่อความอยู่รอด

ลึก ๆ แล้วแสนรักยังคงเชื่อใจกระทั่งว่ายังมีมิตรภาพดี ๆ หลงเหลือต่อกัน ไม่อย่างนั้นคงไม่ยื่นข้อเสนอดังกล่าวมาให้ตัดสินใจ และสุดท้ายก็ช่วยเหลือสมดังหวัง

“ทำงานที่ไหน”

“อะ...ถามทำไม”

ลูกหนี้คนใหม่เริ่มหวาดระแวงและรู้สึกเสียขวัญหลัง หากบอกความจริงว่าทำงานที่ไหน แล้วจะถูกตามไปทวงหนี้ถึงหน้าสถานที่ทำงานด้วยหรือเปล่า

“กุมิสิทธิ์ที่จะรู้” คล้ายว่าเป็นการรอกูรู้เรื่องส่วนตัวหลังจากห่างหายกันมานาน แต่ถามมากไปก็กลัวจะหลุดพิรุณ จึงต้องรีบยกข้ออ้างมาใช้ “เรื่องของลูกหนี้”

“ทำอยู่ที่สำนักงานบัญชี”

“ตรงตึกชาวนั้นนะเหรอ”

“อือ”

“ดี ไม่ไกลหูไกลตา แถวนั้นลูกน้องกูชอบไปเฟ้นฟ่าน”

แสนรักไม่มั่นใจว่านั่นเป็นการข่มขู่ให้เกรงกลัว หรือว่าตอกย้ำอะไรให้ฟังกันแน่ แต่เขาไม่คิดจะเชิดเงินหนีอยู่แล้ว เพราะยึดถือสัญญาว่าเป็นสิ่งสำคัญ อิกอย่าง...ไม่เอายกมีปัญหากับเพื่อนเก่าด้วย กระทั่งอาจไม่ใช่คนใจดีก็จริง ทว่าเรื่องครั้งนี้มันทำให้ความ

สัมพันธ์ดีขึ้นกว่าเดิม

“หมดธุระแล้วใช่ไหม”

“อ่า ขอโทษที ถ้าฉันขอตัวกลับไปก่อน”

สรุปไปเองว่าเจ้าของบ้านได้ แสนรักจึงรีบลุกยืนแล้วหมุนตัว จะเดินกลับไปยังบ้านของตนเองทันที ทว่าจู่ๆ กระจกกลับลุกยืน ตามและเซเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยขัดจังหวะกะทันหัน

“เดี๋ยวไปส่ง”

“ไม่ต้อง...”

“อย่าขัดใจเจ้าหนึ่”

ไม่เห็นต้องตอกย้ำบ่อยๆ เลยว่าสถานะตอนนี้เป็น ‘เจ้าหนึ่’ กับ ‘ลูกหนึ่’

“แล้วจะไปส่งยังไง”

“เดิน”

กระจกมีรถยนต์กับมอเตอร์ไซด์ แต่ถือคติส่วนตัวว่าเราไม่ขับ ฉะนั้นจึงไม่ขอใช้ยานพาหนะช่วยนำทางในช่วงที่ร่างกายยังมีฤทธิ์ แอลกอฮอล์ไหลเวียนอยู่

“เดินไหวแน่หรือลูกพี่ให้ฉันไปด้วยไหม”

“ไม่ต้อง!”

ลูกพี่ตะโกนตอบกลับลูกน้องผู้หวังดี เพราะกลัวว่าจะเดินตก ที่อธิบายน้ำหรือลุ่มคอพับข้างโพรงหญ้า ทว่าเสียงดุดันของกระจก แสดงให้เห็นชัดเจนว่าเหล่าขวดเดียวกับโซดาสามขวดไม่ได้สร้างความปั่นป่วนให้ตนได้หรอก และยังมีสติครบถ้วนดี สามารถเดินตามหลังแสนรักได้อย่างระมัดระวัง

ระหว่างทางรับทสนทนา แสนรักไม่เข้าใจเหมือนกันว่า กระจกจะเดินมาส่งทำไม หรือจริงๆ แล้วแค่อยากเห็นว่าบ้านของ

เขาอยู่แถวไหน ถึงได้ชอบตีเนียน ซึ่งก็โชคที่ไม่ได้ห่างไกลจากบ้านพักของอีกฝ่ายสักเท่าไร ถัดมาเพียงไม่กี่ซอยก็ถึงแหล่งพักพิงของเขาทั้งยายแล้ว

“นี่ไม่ใช่ทางไปบ้านมึงนี่”

คนด้านหลังโผล่ขึ้น นำแปลกใจที่กระทิงยังจดจำเรื่องราวในอดีตได้ ต่างจากเขาที่อยากจะลบลืมทุกอย่างแล้วก้าวเดินต่อไปข้างหน้า เพราะความทรงจำเหล่านั้นมันไม่น่าเก็บไว้ในหัวใจ

“เราย้ายบ้านนานแล้ว”

“ทำไมถึงย้าย”

“มีปัญหานิดหน่อย”

คงเป็นเหตุผลส่วนตัวถึงไม่ยอมเปิดเผยให้รู้ กระทิงเองก็ไม่คิดเข้าข้างอีก

“มึงอยู่กับยายสองคนเหรือ”

“อือ”

ไม่กล้าถามต่อว่าพ่อแม่หายไปไหน เพราะจำได้ว่าตอนนั้นแสนรักดูมีความสุขกับครอบครัวมาก แต่เหมือนสถานการณ์ยามนี้จะแตกต่างจากเดิม รวากับเปลี่ยนผันตามกาลเวลา

เพียงไม่นานนปลายเท้าก็ชะงักอยู่หน้ารั้วบ้านหลังหนึ่ง รอบบริเวณเต็มไปด้วยพุ่มหญ้าและต้นไม้ใหญ่ค่อนข้างรกทึบ ตรงลานกึ่งกลางมีบ้านไม้สองชั้นสภาพผุพัง และแทบไม่เชื่อสายตาตนเองเลยว่าที่นี่เป็นแหล่งพักพิงของแสนรัก

“ถึงแล้ว”

“หลังนี้แน่ะ”

“แน่สิ ทำไมเหรือ”

“ก็มันดู...”

กระทั่งไม่กล้าเอ่ยตอบตามความจริงว่าบ้านไม้หลังนี้ดูเก่า และทรุดโทรมมาก สภาพแย่กว่าบ้านหลังเดิมของแสนรักเป็นไหน ๆ ทว่าไม่อาจล่วงรู้ถึงปัญหาภายในว่าเกิดอะไรขึ้น เหตุใดต้องโยกย้าย มาอยู่ในสถานที่แห่งนี้แทน

แต่ที่แน่ ๆ ความเป็นอยู่ของแสนรักไม่ค่อยดีสักเท่าไร

“รีบเข้าบ้านหะอะ เดี่ยวยายเป็นห่วง”

“ขอบคุณอีกครั้งนะ สำหรับน้ำใจครั้งนี้”

“เออ”

หนุ่มนักเลงผวกศึรชะแบบส่ง ๆ แสร้งทำเป็นไม่ใส่ใจอะไรต่อ คำพูดเหล่านั้น เขามองแผ่นหลังบางเดินเข้าไปข้างในบ้าน ครุ่นคิดว่าชีวิตของแสนรักคงผ่านอุปสรรคอะไรมามาก ทุกวันนี้ยังต้องเผชิญหน้ากับความยากลำบากกว่าตนอยู่เลย แต่ถึงอย่างไรเขาก็ยังเป็นเพียงคนนอก คงเสนอหน้าแสดงความคิดเห็นอะไรมาไม่ได้ นอกจากคอยหยิบยื่นโอกาสดี ๆ อยู่ห่าง ๆ

“แม่เอ๊ย สร้างเมมาเลยกู”

กระทั่งยกมือลูบใบหน้าหล่อเหลา สงสัยคิณนี้ต้องเพิ่มปริมาณ แอลกอฮอล์เยอะกว่าเดิมเสียแล้ว ไม่อย่างนั้นคงนอนตาค้างเพราะ มิวแต่นึกถึงหน้าใครบางคนทั้งคืนแน่ ๆ

หรือสาเหตุที่คิ้วซ้ายกระตุกจะมาจากเรื่องนี้...

๔

ลับหลัง

ขอให้เป็นการเริ่มต้นใหม่ที่ดีด้วยเถิด

แสนรักภาวณาในใจ หลังช่วยยายหาบตะกร้าขนมหวานมา ยังตลาดตาดิเสจเช่นทุกวัน เนื่องจากวันนี้เป็นวันเสาร์จึงมีเวลาว่าง มาช่วยขายของได้ตลอดทั้งวัน ไม่อยากนั่ง ๆ นอน ๆ อยู่เพียงลำพังที่บ้าน อีกทั้งยังคงกังวลเรื่องความปลอดภัยของหญิงชราอยู่ กลัวว่าเจ้าหน้าที่คนเก่าจะไม่ยอมปล่อยให้ไปเป็นอิสระ และไม่รู้ว่ากระทิงจะรักษาคำพูดที่ให้ไว้เมื่อวานหรือไม่

แม้จะพอรู้มาบ้างว่ากระทิงเป็นคนรักษาสัจจวาจา แต่การกั้ยี้มครั้งนี้ไม่ได้มีการลงลายลักษณ์อักษรไว้เป็นหลักฐานเลยสักอย่างราวกับให้ความไว้วางใจกันว่าเขาจะไม่เบี้ยวหรือหนีหนี

ซึ่งคงไม่มีใครกล้าคิดทำแบบนั้นหรอก ต่อให้มี้ก็คงไม่ใช่เขาแน่นอน

“กลับไปรอที่บ้านก็ได้นะลูก ยายขายคนเดียวได้”

“ไม่เอาจ้ะ แสนเป็นห่วงยาย ให้แสนช่วยขายนะ”

“แสนทำงานหนักทุกวัน ยายอยากให้แสนได้พักบ้าง”
“ยายเหนื่อยกว่าแสนอีก”

แสนรักมอมยายฝ่องด้วยความเห็นใจ ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ยายต้องทำงานหาเงินส่งเสียเขาเรียนหนังสือแทนบุพการี ไม่ว่าจะเหนื่อยยากหรือลำบากขนาดไหน ยายก็ไม่เคยบ่น ต้องตื่นตั้งแต่ตีสองตีสามเพื่อมานั่งทำขนม ก่อนจะนำไปขายที่ตลาด ลำพังเงินที่ได้จากการค้าขายก็ไม่เพียงพอประทังชีวิตอยู่แล้ว แต่ยายไม่เคยปรีดาบ่นหรือเล่าให้ฟังสักครั้ง

ตอนนี้เขาเติบโตใหญ่มากพอที่จะช่วยแบ่งเบาภาระของยายได้แล้ว สุขภาพร่างกายของยายจะได้แข็งแรงและอยู่กับเขาไปนาน ๆ หากไม่มียาย เขาคงเหมือนอยู่ตัวคนเดียว

“แสนรู้ว่ายายทำเพื่อแสน เหนื่อยเพื่อแสนมานานแล้ว ต่อจากนี้ให้แสนดูแลยายบ้างนะ”

“จ๊ะ ขอบใจนะลูก”

หญิงชราคลี้อยมบาง ๆ ซาบซึ้งกับความกตัญญูรู้คุณของหลานชาย เพราะแสนรักเป็นเด็กดีในสายตาของหล่อนเสมอ ไม่เคยสร้างความทุกข์ร้อนใจใด ๆ ให้หล่อนเลย แม้สภาพแวดล้อมรอบกายจะส่งเสริมให้เป็นคนดีได้ยาก

แสนรักจัดวางถาดขนมหวานหลากหลายชนิดลงบนแผง เเมนูประจำวันเสาร์มีวันใบเตย ขนมเปียกปูน ขนมชั้น และลูกชุบ ซึ่งสิ่งที่ขายดีที่สุดเห็นจะเป็นลูกชุบรสเลิศที่ยายฝ่องมีความเชี่ยวชาญด้านสูตรการทำมายาวนาน ใคร ๆ ต่างเอยปากชมว่าอร่อย ไม่หวานเลี่ยนจนเกินไป จวบจนกระทั่งยามนี้ก็ยังมียูกค้าแวะเวียนมาซื้อตั้งแต่รุ่งเช้า

“เอาลูกชุบสองกล่องจ๊ะ”

“ได้จ๊ะ ลักครุ่นะจ๊ะน้ำ”

หนุ่มแว่นร่างบอบบางหยิบกล่องใส่ถุงพลาสติกด้วยความคล่องแคล่ว ยื่นให้ลูกค้าหญิงวัยกลางคนผ่านสีหน้าเป็นอันยิ้ม วาจาสุภาพและมารยาทดีทำให้เกิดความนึกเอ็นดูได้ไม่ยาก ก่อนจะหันมาเอ่ยถามเจ้าของร้านที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ

“หลานชายเธอจะขายผ่อง ไม่ค่อยเห็นหน้าเห็นตาเลย”

“เอ้อ หลานฉันเอง วันนี้หยุดงานเลยมาช่วยขายขนมนะ”

“ขยันจังเลยเนอะ มีคนรักหรือยังจ๊ะเนี่ย”

“เอ้อ ยังจ๊ะ”

แสนรักตอบอย่างเขินอาย เป้าหมายในชีวิตไม่ได้คิดเรื่องความรักมานานแล้ว แต่ทุกวันนี้ได้รับความรักและความเอาใจใส่จากผู้เป็นยายก็ถือว่ามากพอ เรื่องรักแท้อะไรนั้นเห็นทีจะมีอยู่แค่นี้ในนิยาย ใช่ว่าทุกคนจะโชคดีเหมือนกันหมด เพราะประสบการณ์จากคนใกล้ตัวได้สอนให้เขามองภาพความจริงง่ายขึ้น

พอกับแม่ของเขายังไม่ใช่ผู้โชคดีในเรื่องความรักเลย แล้วตัวเขาล่ะ...จะไปคาดหวังอะไรได้

“หน้าตาดีแบบนี้ต้องมีใครมาจีบบ้างละ ใว์น้ำจะติดต่อกุมมาให้ล่ะจ๊ะ”

“เอ้อ...”

“อู๊ย จะสายแล้ว ขอตัวก่อนนะจ๊ะ ต้องรีบไปวัดนะ”

หญิงวัยกลางคนทั้งทำยด้วยรอยยิ้มแล้วหมุนตัวเดินจากไป การแต่งกายของหล่อนอยู่ในชุดสีขาวบ่งบอกว่ากำลังจะไปปฏิบัติธรรมสมความตั้งใจจริง ยายผ่องแอบยกมืออนุโมทนาบุญตามหลังนานแล้วที่ไม่ได้หาเวลาว่างไปทำบุญที่วัดเสียที เพราะติดภารกิจขายของตั้งแต่เช้ายันเย็นทุกวัน

“ยายรู้จักลูกของน้ำคนนั้นไหมจ๊ะ”

“เคยเห็นแค่ครั้งสองครั้ง น่าจะรุ่นราวคราวเดียวกับแสนนี่แหละลูก”

“อ้อ อย่างนี้เอง”

“ไว้วันไหนว่างๆ เราไปทำบุญที่วัดกันบ้างดีไหม”

“ดีเหมือนกันจะยาย”

แสนรักพยักหน้าเห็นด้วย อย่างน้อยๆ จะได้พายายไปเปิดหูเปิดตาบ้าง ไม่ต้องก้มหน้าทำขนมหวานอยู่อย่างเดียว ก่อนจะหันมาหยิบลูกซุบจัดวางใส่กล่องเพิ่ม ครุ่นคิดอะไรเพลินๆ จนเหม่อลอย ก่อนจะเหลือบไปเห็นชายฉกรรจ์สองคนกำลังสาวเท้าเข้ามาหาหน้าตาคุ้นเคยเหมือนเคยพบกันมาแล้วหลายหน

ทว่าจิตใจของแสนรักกลับหวาดระแวง ด้วยเกรงว่าจะเกิดเหตุร้ายแรงเฉกเช่นวันนั้นอีก

“ไง” อีกฝ่ายโบกมือทักทายเหมือนสนิทกันมาก

“มะ...มาทำอะไร”

“ลูกพี่ให้พวกเรามาช่วยเฝ้าร้าน”

“ลูกพี่?”

เรียวก้าวเล็กขึ้นด้วยความฉงน ก่อนโบหน้าหล่อเหล่าแสนทะเล้นของใครคนหนึ่งจะปรากฏขึ้นมา เช่นเดียวกับการเฉลยความจากผู้มาเยือน

“ก็พี่กระตึงสุดเท่าใจ ยังไม่รู้จักพวกเราใช่ไหมละ ฉันทเป็นมือขวาของลูกพี่ชื่อภู ส่วนไอนี่ชื่อชัย”

ชายอีกคนทักทายด้วยรอยยิ้มมุมปาก ท่าทางสมกับมาदनักเลงจนแสนรักไม่อาจไว้วางใจได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ลูกน้องของกระตึงก็คงดีกว่าลูกน้องของไอ้แขวนเจ้าหน้าชาโหดเป็นไหนๆ

“ลูกพี่ก็กลัวว่าไอ้พวกนั้นจะย้อนมาหาเรื่องยายผ่องอีก เลยให้พวกเรามาดูแลความปลอดภัย”

“แล้ว...เขาไปไหนล่ะ”

“ลูกพี่นะเหรอ ก็ไปใช้หนี้ให้พี่ไง”

ภู่รู้ว่าแสนรักอายุเทียบเท่ากระทิง หากเรียกสรรพนามอื่นคงจะดูเป็นการไม่ให้เกียรติ เพราะทั้งสองเคยเป็นเพื่อนเก่ากันมาก่อน อีกทั้งเกรงว่าลูกพี่จะตำหนิพฤติกรรมไม่เหมาะสมเอาได้ ทว่ายายผ่องกลับสังหรณ์ใจไม่ดีกลัวว่าจะไปพัวพันกับพวกแก๊งอันธพาลอีก

“หนี้อะไรเหรอลูก”

“คือ...แสนขอยืมเงินของกระทิงเอาไปใช้หนี้ไอ้พวกนั้นล่ะ”

“กระทิงเขาขอมช่วยเหรอ” หล่อนจำได้ว่าวันนั้นชายหนุ่มเคยยื่นข้อเสนอให้ แต่หลานชายกลับเป็นฝ่ายปฏิเสธ

“ช่วยจะยาย แต่ก็ต้องหาเงินไปใช้หนี้เขาแทน”

แค่เปลี่ยนเป็นเจ้าหนี้คนใหม่ที่ไม่ซูดเลือดซูดเนื้อเท่านั้นเอง ยายผ่องก็พอเข้าใจความคิดของหลานชาย เพราะเหตุการณ์วันนั้นเกือบไม่รอดจากภัยอันตราย การทวงหนี้โหดจนถึงขั้นทำลายข้าวของหรือทำร้ายร่างกายถือว่าเป็นเรื่องรุนแรงเกินกว่ากฎหมายกำหนด ทว่าสถานการณ์บ้านเมืองยามนี้เห็นที่ประชาชนจะต้องคอยช่วยเหลือกันเองเป็นส่วนใหญ่

“ลูกพี่ฉันนะไม่ป่าเถื่อนแบบไอ้เขวนหรือก ต่อให้พี่ยังไม่มีเงินมาใช้คืน พี่กระทิงก็ไม่ว่า”

“รู้ได้ยังไง”

“พี่ดูสนิทกับเขาขนาดนั้น ใครก็มองออก”

“ไม่ได้สนิทสักหน่อย”

“แต่เมื่อวานเขาเดินไปส่งพี่ถึงบ้านเลยนะ นี่ฉันยังไม่เคยเห็น ลูกพี่ทำแบบนี้กับใครมาก่อนเลย”

ความเห็นจากภู่ทำเอาแสนรักเกียงไม่ออก ปัจจุบันเขากับ กระจิงไม่เฉียดใกล้คำว่า ‘สนิท’ เลยด้วยซ้ำ สถานะเสมือนเป็นเพียง เจ้าหนี้กับลูกหนี้ที่หนีหน้ากันไม่ได้มากกว่า ไม่ได้มีความเกี่ยวพัน ใด ๆ อย่างที่ภู่เข้าใจหรอก

“พี่ไม่ต้องกังวลหรอก จากนั้นไปไม่มีใครกล้ามาพังร้านอีกแล้ว”

“ใช่ ลูกพี่กำชับให้พวกเรามาตรวจตราทุกวัน โดยเฉพาะร้าน นี้ที่ต้องดูแลเป็นพิเศษ” ชัยเอ่ยด้วยเสียงเรียบนิ่ง ก่อนหันมาทาง หลิงชรา “ยายก็ด้วย อย่าไปหยิบยืมเงินใครอีกล่ะ ถ้ามีปัญหาขึ้นมา ลูกพี่พวกฉัน”

“ล่ะ ๆ”

ยายฝ่องริบขานตอบ หล่อนไม่อยากสร้างปัญหาวุ่นวาย ทางการเงินให้หลานชายต้องเดือดร้อนตามไปด้วยเช่นกัน ฉะนั้น หากหมดหนังก่อนนี้เมื่อไร ทุกอย่างคงจะสงบสุขสมใจเสียที

“คงไม่กล้ารบกวมนมากกว่านี้แล้วละ” แสนรักเอ่ย

“ลูกพี่ไม่คิดว่าเป็นการรบกวมนหรอก”

“...”

“เขาเต็มใจ แค่นี้ก็ไปกับตามประสาเท่านั้นเอง”

ลูกน้องคนสนิทย่อมรู้นิสัยของหัวหน้าแก๊งอันธพาลใหญ่แห่ง พระนคร แม้ภายนอกกระจิงจะดูดุตัน มีรอยยิ้มหวานอาบยาพิษ แต่เบื้องลึกภายในจิตใจกลับน่ายกย่องนับถือไม่ต่างจาก ‘พี่ชาย’ อีก คนเลย

แสนรักพอรู้ว่าเดิมทีกระจิงเป็นคนแบบไหน แต่ไม่มั่นใจว่า เขาจะยังรักษาความเป็นตนเองเหมือนตั้งวันวานหรือเปล่า ในเมื่อ

ปัจจุบันนี้กำลังเดินสายอันธพาลอย่างเต็มตัวแล้ว

แหวน ไสโครกชะมัด

ร่างแกร่งอย่างกรายเข้ามาภายในตรอกคับแคบแห่งหนึ่ง รอบบริเวณมีกลิ่นเหม็นอับฉุนโชยมาเตะจมูกจนสะอิดสะเอียน เศษขยะวางเกลื่อนเต็มพื้น หากไม่มีเรื่องสำคัญจะสนทนากับ ‘เจ้าถิ่น’ แห่งนี้ กระทั่งเผ่นคงไม่คิดเหยียบย่ำมาในถิ่นของศัตรู ผู้ที่เคยก่อเหตุทะเลาะวิวาทกันหลายครั้ง ทว่าอีกฝ่ายต้องยอมล่าถอยด้วยความพ่ายแพ้เสมอ

ด้วยเหตุนี้ไอ้แวนหรือหัวหน้าแก๊งนักเลงฝั่งใต้จึงไม่ค่อยชอบขึ้นหน้าเขาสักเท่าไรนัก และมักจะชอบเล่นลอบกัดลับหลังอยู่บ่อย ๆ

การปรากฏตัวของกระทิงเผ่นสร้างความตกตะลึงให้แก่บรรดาลูกน้องหลายคน ไม่มีใครกล้าเข้ามาหาเรื่องนอกจากจับจ้องด้วยความสนใจ เขาจึงสามารถเดินเท้าเข้าไปหาลูกพี่พวกมันได้อย่างง่ายดาย ซึ่งไอ้แวนกำลังนั่งโอบเอวของชายร่างบางผิวสีแทนที่สวมเพียงกางเกงในตัวจี๊ดปิดบังของสงวนอยู่บนโซฟา สีหน้าของมันเหมือนเพิ่งระบายแรงกำหนดมาไม่นาน ดูอารมณ์ดีผิดปกติ แต่พอหันมาเห็นเขาก็ถึงตาใส่ทันที

“มีง”

“มีธุระจะคุยด้วยหน่อย ไม่นาน”

“มีอะไรวะ กระทิงเผ่นถึงกล้ามาเหยียบถิ่นกู”

แวนยกยิ้มมุมปากอย่างมาดร้าย นับถือความใจกล้าบ้าบิ่นของกระทิงไม่น้อยที่เข้ามาในแหล่งพักพิงของแก๊งเขาเพียงลำพัง โดยเห็นใบไม้คมแฝกคู่ใจหลังกระเป๋ากางเกงมาด้วยเพียงอย่างเดียว ก่อนจะโยนถุงเงินสดจำนวนหนึ่งลงบนตัก

“เงินค่าอะไรวะ”

“กูเอามาใช้หนี้แทนยายผ่อง”

“ยายผ่อง?” แขนงครุ่นคิดถึงเจ้าของชื่อนั้นอยู่ครู่หนึ่ง แล้วตีนิ้วดังป๊อก “อ้อ แม่ค้าขายขนมหวานในตลาดมิ่งนะเหรออ จำได้ว่ากูเพิ่งให้ลูกน้องไปเก็บค่าดอกมาเอง”

มีหน้าซำวันนั้นลูกน้องยังแบกหน้าตาสะบักสะบอมมาฟ้องว่าโดนกระต๊องเล่นงานกลับมาด้วย ข้อหาสร้างความวุ่นวายกลางตลาดตาสไที่มันเป็นเจ้าของ

“เฮอ คนนั้นแหละ”

“แล้วมิ่งมาใช้หนี้แทนมันทำไม รู้จักกันเหรออ”

“เฮอ”

“จะว่าไปแล้ว ยายผ่องมีหลานอยู่คนหนึ่งนี่ กูจำหน้าได้”

ราวกับรู้ทันจุดอ่อนของศัตรู แขนงคิดว่ากระต๊องคงไม่ใช่พวกมีน้ำใจชอบยื่นมือช่วยเหลือทุกคนขนาดนั้น หากไม่มีเหตุผลส่วนตัวหรือความต้องการทางใจ เห็นทีจะใจดำไม่ต่างจากนักเลงคนอื่น ๆ

หรือว่าความจริงแล้วกระต๊องจะซุกซ่อนบางอย่างไว้ ถึงได้ทำตัวใจใหญ่โยนเงินมาให้กันง่าย ๆ แบบนี้

“มันเป็นเมียมิ่งเหรออ”

“เพื่อนเก่า กูแค่เอาเงินมาใช้หนี้คืน แต่มันก็ต้องเป็นหนี้กูเหมือนเดิม ไม่มีเหตุผลมากกว่านั้น”

คำตอบคล้ายไม่มีพันธะผูกพันหรือเยื่อใยใด ๆ สักอย่าง และกระต๊องก็พอจะอ่านความคิดเลวทรามของแขนงได้เช่นกัน หากเขาแสดงออกว่าสนิทสนมกับแสนรัก เกรงว่าความปลอดภัยจะลดน้อยลงกว่าเดิม เพราะศัตรูตัวฉกาจอย่างมันจ้องจะหาเรื่องเล่นงานเขาอยู่แล้ว

“อ้อเหรอ ใจบุญจริง ๆ เลยนะกระทิงเผ่น”

“หมดธุระกูแล้ว”

กระทิงเตรียมหมุนตัวหันหลังจะเดินกลับออกไป ไม่อยากจะต่อความยาวสาวความยืดให้เสียเวลา ทว่าความคับข้องใจปนกวนประสาทของเขวนกลับเหนียวรั้งให้ต้องหยุดชะงักเท่า

“หลานยายฝ่องชื่อแสนรัก”

ก๊ก!

มันรู้ได้อย่างไร

แล้วจำเป็นต้องบันทึกข้อมูลของลูกหนี้โดยละเอียดด้วยหรือ ทั้งที่ยายฝ่องเป็นคนมากู้ยืมเองแท้ ๆ ซึ่งคนอย่างเขวนไว้วางใจไม่ได้ ต่อหน้าอาจไม่แสดงท่าทีอันตรายอะไร ทว่าลับหลังกลับสร้างเรื่องเหนือความคาดหมายตลอด

“อ้อออ อะไรอีกน้ำา อ้อ ทำงานบัญชีที่ตึกขาว เป็นคนขยันหนักเอาเบาสู แต่ติดตรงที่ยายมันชอบเบี้ยวหนี้กูวะ นี่ถ้ากูคิดได้เร็วกว่านี้หน่อยนะ มึงคงไม่ได้เอาเงินมาใช้หนี้แทนแล้ว”

“มึงคิดจะทำอะไร”

“กะว่าจะให้ส่งมันมาชดดอกกับกูนะสิ”

กระทิงเปลอกำหมัดแน่นหลังฟังความคิดต่ำช้าน่าขยะแขยง เขาก็เคยถูกลูกหนี้เบี้ยวไม่ยอมจ่ายเงิน แต่ไม่เคยคิดจะดึงคนในครอบครัวของอีกฝ่ายมาทำร้ายจิตใจและย่ำยีร่างกายเช่นนั้นเลย เพียงเท่านั้นก็รู้ถึงความแตกต่างระหว่างนักเลงคุณธรรมกับอันธพาลป่าเถื่อนแล้ว

“ได้เงินครบ เรื่องก็ควรจบ”

“แล้วถ้ากูไม่จบล่ะ”

“ก็ลองดู”

จะจัดให้อย่างสาสม

กระทิงไม่เคยพูดเล่น โดยเฉพาะการได้รับคำท้าทายจากศัตรู ซึ่งเขวมองว่ามันเป็นจุดอ่อนที่น่าขยี้ให้แหลก เพราะเววดาของอีกฝ่ายแฝงความจริงจ้ง ไร้คราบความขี้เล่นเหมือนดังเคย

กระทิงเผ่นที่หลายคนรู้จักดี ไม่เคยดุตันในแบบฉบับหน้าหนึ่ง เช่นนี้มาก่อน

“ปกป้องขนาดนี้ใช่เพื่อนเก่าแน่หรือวะ”

“อย่าถามมาก วันนี้กูอารมณ์ไม่ดี”

“เอาเด็กกูไปเล่นสักคนไหมล่ะ”

“ไม่ละ กูไม่ชอบใช้ของร่วมกับใคร”

แม้จะอยู่อย่างเดียวดายมานานหลายปี แต่ก็ไม่ใช่พวกบ้ากาม ที่ต้องการคุณอนมาระบายความใคร่อยู่ตลอด หันไปปลดปล่อยความ อึดอัดในใจด้วยการฝึกฝนกระบวนท่าตีไม้คมแฝกดีกว่า

“แล้วอะไรที่มันเป็น ‘ของ’ ของกู กูชี้หวงชะด้วยสิ”

กระทิงยิ้มหวานเป็นการส่งท้าย ก่อนจะเดินควงไม้คมแฝก สะบัดแกว่งเล่นจนลูกน้องของเขวมพากันหลบเลียง ไม่กล้าเข้าใกล้ เกินความจำเป็น หากยังไม่ได้รับคำสั่งจากลูกพี่

ขณะเดียวกันเขวมดันเกิดความคิดสนุก ๆ ขึ้นมา ซึ่งถือ เป็นการท้าทายอย่างใจกล้าบ้าบิ่น ราวกับพร้อมเปิดศึกปะทะ อารมณ์กับเจ้าของฉายากระทิงเผ่นอีกหน

“อะไรที่เป็นของรักของหวงของมึง กูจะทำลายให้หมด!”

ช่วงขาขึ้นของกระทิงคงเหลืออีกไม่นานหรอก